

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννατος

Συνδρομή ἰτησία: Ἑ. Ἑλλάδι ερ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ερ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1880
Ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶναι ἰτησία ἡ γραφὴν τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ

Πρ. Διοικήτου τῆς Δ. Σπάρτης.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

ΚΙΝΕΖΟΥ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου
Συνίχεται ἐν 2 τομ. 37.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἐκπληξίς διὰ τὸν Κιν-Φό, ὥς καὶ διὰ τὸν ἀναγνώστην.

Οὐδὲν ἐκώλυε πλέον τοὺς γάμους τοῦ πλουσίου Κιν-Φό, ἐκ Σάγγ-Χαϊ, μετὰ τῆς ἐρασμίας Λέ-Οῦ, ἐκ Πεκίνου. Εἶνε ἀληθές ὅτι μετὰ ἐξ ἑτῆς ἡμέρας ἔληγεν ἡ δεδομένη εἰς τὸν Βάγγ προθεσμία πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς του· ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς φιλόσοφος εἶχε βεβαίως ἀπολέσει τὴν ζωὴν κατὰ τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην φυγὴν του, καὶ οὐδεὶς πλέον ἐξ αὐτοῦ ὑπῆρχε φόβος. Ἐπομένως ὁ γάμος ἡδύνατο νὰ τελεσθῇ, καὶ ἡμέρα πρὸς τοῦτο ὠρίσθη ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Ἰουνίου, αὕτῃ ἐκείνῃ καθ' ἣν ὁ Κιν-Φό εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καταστρέψῃ τὸν βίον.

Τότε ἡ νεαρά γυνὴ ἔμαθε τὰ γενόμενα καὶ πάσας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς τὰς περιπετείας. Ἀκούσασα ὅμως τὸν θάνατον τοῦ φιλοσόφου δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυά της, διότι καὶ τὸν ἐγνώριζε, καὶ τὸν ἠγάπα, καὶ εἰς αὐτὸν πρῶτον εἶχεν ἐκμυσήρευθῇ τὰ πρὸς τὸν Κιν-Φό αἰσθήματά της.

— Ὁ πτωχὸς ὁ Βάγγ! εἶπε. Πόσον τὸν ἤθελον εἰς τὸν γάμον μας!

— Ἀλήθεια! ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φό, ὅστις ἔλυπε τὸ ἐπίσης τὸν ἀπὸ εἰκοσαετίας φίλον καὶ σύντροφον τῆς νεότητός του. — Καὶ ὅμως, προσέθηκε, θὰ μ' ἐφόνευε βεβαίως, ὥς εἶχεν ὀρκισθῇ.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ἡ Λέ-Οῦ, σείουσα τὴν

εὐμορφὸν κεφαλὴν της, καὶ ὥς ἐπεσε κ' ἐπνίγη εἰς τὸν Πέϊ-Χό, διὰ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν φρικτὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν.

Ὁ δὲ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ τί ἐμελλον τότε ν' ἀπογείνωσιν;

Ἐντολὴν εἶχον νὰ ὑπερασπίσωσι τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκατοντουτίδος μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου, τοῦτέστιν ἐπὶ δέκα ἑτῆς ἡμέρας· ἀλλ' ὁ Κιν-Φό οὐδεμίαν πλέον ἀληθῶς εἶχεν ἀνάγκην τῆς προστασίας των. Ἀπὸ τοῦ Βάγγ οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος, διότι ὁ φιλόσοφος δὲν ὑπῆρχε πλέον οὐδ' αὐτοχειρία τοῦ πελάτου των ἡτο-πιθανή, διότι ὁ Κιν-Φό ἐπεθύμει ἤδη νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ καλῶς καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον χρόνον. Ἐπομένως ἡ ἀδιάκοπος τοῦ Φράϋ καὶ τοῦ Κραίγ ἐπαγρύπνησις οὐδένα πλέον εἶχε λόγον.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἦσαν χρηστοὶ ἄνθρωποι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἰδιώτροποι, ἡ δὲ ἀφροσύνη των, καίτοι ἀπετείνετο εἰς τὸν πελάτην τῆς Ἐκατοντουτίδος, ὑπῆρξε πάντοτε σπουδαία καὶ ἀδιάκοπος. Τοὺς παρεκάλεσε λοιπὸν ὁ Κιν-Φό νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τοὺς γάμους του, καὶ ἐδέχθησαν.

— Ἐπειτα, παρετήρησεν ἀσελῶς ὁ Φράϋ πρὸς τὸν Κραίγ, ὁ γάμος εἶνε ἐνίοτε καὶ αὐτοχειρία.

— Ἐνῶ φυλάττει κανεὶς τὴν ζωὴν του, τὴν θυσιάζει! ἀπήντησεν ἐρασμῶς μειδιῶν ὁ Κραίγ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εὐθὺς ἡ Νὰν ἀντικατεστάθη ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὁδοῦ Χα-Κούα δι' ἀρμοδιωτέρου προσώπου. Θεία τις τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἡ Κυρία Λονταλού, ἐγκατέστη παρ' αὐτῇ, ἵνα τῇ χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ μέχρι τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. Ἡ Κ. Λονταλού, σύζυγος μανδρινίου τετάρτου βαθμοῦ καὶ δευτέρως τάξεως, μὲ κομβίον κυανοῦν, πρῶν αὐτοκρατορικὸν χαναγνώστου καὶ μέλους τῆς ἀκαδημίας τοῦ Χάν-Λί, εἶχε πάντα τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προτερήματα, ἅτινα ἦσαν ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τοσοῦτον σπουδαίων καθηκόντων.

Ὁ Κιν-Φό ἐσκόπει νὰ καταλίπῃ τὸ Πεκίνον μετὰ τοὺς γάμους του, διότι δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς οὐρανίωνας ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν γειτονίαν τῶν αὐτῶν, καὶ τότε μόνον ἤθελε κρίνει ἑαυτὸν εὐτυχῆ, ὅτε θὰ ἔβλεπε τὴν νεαράν του σύζυγον κατοικοῦσαν τὸ πλούσιον γιάμεν του ἐν Σάγγ-Χαϊ.

Ἐναγκασθὴ ἐπομένως ὁ Κιν-Φό νὰ ἐκλέξῃ

προσωρινόν οἶκμα, καὶ εὗρεν ὅτι ἐχρειάζετο εἰς τὸ Τιέν-Φού-Τάγγ, ἦτοι «Ναὸν τῆς οὐρανίου εὐδαιμονίας», κάλλιστον ξενοδοχεῖον καὶ ἐστι-ατόριον, κείμενον παρὰ τὴν λεωφόρον Τιέν-Μέν, μεταξὺ τῆς κινεζικῆς καὶ ταρταρικῆς πόλεως. Ἐκεῖ κατῴκησαν καὶ οἱ Φράϋ-Κραίγ, οἵτινες εἶχον συνειθίσει πλέον νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τοῦ πελάτου των. Ὁ δὲ Σούν ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν του, γογγύζων μὲν πάντοτε, ἀλλὰ καὶ προσέχων συγχρόνως νὰ μὴ ἔχη φωνογρά-φον γείτονα· διότι τὸ πάθημα τῆς Νάν τοῦ εἶχε γείνει μάθημα.

Ὁ Κιν-Φό ἐπανεῦρεν εὐχαρίστως ἐν Πεκίνῳ δύο τῶν ἐκ Καντῶνος φίλων του, τὸν ἑμπόρον Τιν-Πάγγ καὶ τὸν λόγιον Χουάλ. Ἐγνώριζε δὲ καὶ τινὰς τῶν ὑπαλλήλων καὶ μεγαλεμπόρων τῆς πρωτεύουσας, οἵτινες ἔσπευσαν πάντες νὰ τὸν βοηθήσωσι κατὰ τὴν σπουδαίαν ἐκείνην πε-ρίστασιν τοῦ βίου του.

Ἦτο νῦν ἀληθῶς εὐτυχὴς ὁ ἄλλοτε ἀδιάφο-ρός, ὁ ἀπαθὴς μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Βάγγ. Δύο μὲν μὲν μὲν μέριμναι, φροντίδες καὶ ἀνησυχίαι, καὶ πᾶσα ἐκείνη ἡ ταραχώδης τῆς ὑπάρξεώς του περίοδος, εἶχον ἀρκέσει νὰ διδάξωσιν αὐτὸν τί εἶνε, τί πρέπει νὰ ᾔηνε, καὶ τί δύναται νὰ ᾔηνε ἡ εὐτυχία τοῦ κόσμου πούτου. Ἀληθῶς! ὁ σο-φὸς φιλόσοφος εἶχε δίκαιον! Διὰ τὴν νὰ μὴ ᾔηνε παρῶν, ὅπως ἴδῃ ἐκ νέου κυρούμενην τὴν ὀρ-θότητα τῶν ἀρχῶν του!

Ὁ Κιν-Φό διῆγε παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ ὅ-σον χρόνον ἄφινον εἰς αὐτὸν ἐλεύθερον αἰ προ-παρασκευαί τῆς τελετῆς. Ἡ δὲ Λέ-Οὐ ἦτο εὐ-δαίμων, ἀφοῦ ὁ φίλος τῆς ἦτο πλησίον τῆς. Πρὸς τί οὗτος ἐφορολόγει τὰ πλουσιώτατα τῆς πρω-τεύουσας ἐμπορικὰ καταστήματα, ἵνα δωροφορῇ εἰς αὐτὴν ὅτι μεγαλοπρεπὲς καὶ βαρύτιμον, ἀφοῦ ἐκείνη αὐτὸν μόνον ἐσυλλογίζετο, καὶ ἀ-νεπόλει τὰ σοφὰ ταῦτα ἀξιώματα τῆς διασήμε-υ Πάν-Χοέϊ-Πάν :

«Ἄν ἡ γυνὴ ἔχη σύζυγον κατὰ τὴν καρδίαν τῆς, τὸν ἔχει δι' ὅλης τῆς ζωῆς.

»Ἡ γυνὴ ὀφείλει σεβασμὸν ἀπεριόριστον πρὸς ἐκεῖνον, οὗτινος φέρει τὸ ὄνομα, καὶ ἀδιάκοπον εἰς ἑαυτὴν προσοχήν.

»Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ᾔηνε ἐν τῷ οἴκῳ σκιά μό-νον καὶ ἀπλὴ ἡχώ.

»Ὁ σύζυγος εἶνε ὁ οὐρανὸς τῆς συζύγου!»

Ἐν τούτοις αἱ παρασκευαί τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ἣν ὁ Κιν-Φό ἐπεθύμει λαμπράν, προε-χόρουν.

Τὰ τριάκοντα ζεύγη κεντητῶν σανδάλων, ἅ-τινα εἰσὶν ἀπαραίτητα εἰς πᾶσαν κινεζικὴν προίκα, ἦσαν ἤδη παρατεταγμένα ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὁδοῦ Χά-Κούα, καὶ πάντες οἱ δυνατοὶ κό-σμοι καὶ πολῦτιμοι λίθοι, πάντα τὰ σακχαρικά καὶ τὰ σακχαρόπηκτα συνεσωρεύοντο ἐν τῷ δω-ματίῳ τῆς Λέ-Οὐ.

Ἐν τῷ παραδόξῳ ἐκείνῳ μέσῳ Κράτει, ὅσα-κις νεανίης τῆς νυμφεύεται, οὐδεμίαν φέρει προίκα εἰς τὸν σύζυγον τῆς. Ἀγοράζεται ἀληθῶς παρὰ τῶν γονέων τοῦ συζύγου ἢ τοῦ συζύγου αὐτοῦ, καὶ τότε μόνον δύναται, ἐν ἐλλείψει ἀρρένων ἀ-δελφῶν, νὰ κληρονομήσῃ μερίδα τινὰ τῆς πα-τρικῆς κληρονομίας, ὅσακις ῥητῶς δηλώσῃ τοῦτο ὁ πατὴρ αὐτῆς. Τοὺς ὅρους τούτους κανονίζουσι συνήθως μεσάζοντες, ὀνομαζόμενοι μέϊ-ζίν, καὶ τότε μόνον ἀποφασίζεται ὁ γάμος, ὅταν πάντα κανονισθῶσι.

Ἡ νέα μνηστὴ εἰσάγεται τότε εἰς τοὺς γο-νεῖς τοῦ συζύγου· ἀλλ' οὗτος δὲν τὴν βλέπει. Ὡς τὴν ἴδῃ μόνον, ὅταν αὐτὴ ἀφίχθῃ ἐντὸς κλει-στοῦ φορείου εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκίαν. Τότε παραδίδεται εἰς τὸν σύζυγον ἢ κλεῖς τοῦ φο-ρείου· ἀνοίγει οὗτος τὴν θύραν, καὶ ἂν μὲν τῷ ἀρέσκῃ ἡ μνηστὴ, τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἄλλως ἐπανακλείει ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ οἱ ἀρράβωνες διαλύονται, καταλειπομένων τῶν προγαμιαίων δώρων εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης.

Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτον ἔμελλε νὰ συμβῇ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Κιν-Φό, διότι οὗτος ἐγνώριζε τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ παρ' οὐδενὸς ἔμελλε νὰ τὴν ἀγοράσῃ.

Τέλος ἐφθασεν ἡ 25 Ἰουνίου, καὶ πάντα ἦσαν ἑτοιμα.

Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν ὁ οἶκος τῆς Λέ-Οὐ ἦτο, κατὰ τὰ εἰθισμένα, κατὰφωτος ἐσωτερι-κῶς, καὶ ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἡ Κ. Λονταλού, ἐκ-προσωποῦσα τὴν οἰκογένειαν τῆς μελλονύμφου, ἔμενε κατὰ καθήκον ἀγρυπνος, ἵνα τοιοῦτοτρό-πως ἐκοῦσα ἄκουσα, φανῇ κατηφὴς καὶ κατα-βεβλημένη καθ' ἣν ὥραν ἡ μνηστὴ ἔμελλε νὰ καταλίπῃ τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἄν ὁ Κιν-Φό εἶχε τοὺς γονεῖς του, καὶ αὐτοῦ ἐπίσης ὁ οἶκος ἤθελεν εἶσθαι κατὰφωτος εἰς ἐνδειγμα πένθους, «διότι ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκὼν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, ὃν διαδέχεται οὕτω ὁ υἱός», κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ Χάο-Κιέου-Τσουέν.

Ἀλλ' ἂντι τούτων τῶν ἐθίμων ἐφηρμόζοντο ἄλλα εἰς τοὺς ἡμετέρους μελλονύμφους.

Οὕτως, ἐν παραδείγματι, οὐδεμία τῶν ἀ-στορολογικῶν διατυπώσεων παρημελήθη. Ἡ κατὰ πάντας τοὺς κανόνας γενομένη ὠροσκοπία κατέ-δειξεν ἐντελὴ καὶ πλήρη συμφωνίαν εἰμαρμένης καὶ χαρακτῆρος μεταξὺ μνηστῆρος καὶ μνηστῆς. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ τῆς σελήνης ἢ φάσις παρίσταντο εὐνοϊκαί. Οὐδέποτε δὲ γάμος εὐοι-ωνότερος εἶχε τελεσθῇ.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἔμελλε νὰ γείνη ἡ τῆς μελλονύμφου ὑποδοχὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Οὐρανίου Εὐδαιμονίας, ἦτοι ἡ ἐν μεγάλῃ πομπῇ νυμφαγωγία αὐτῆς εἰς τὸν συζυγικὸν οἶ-κον. Ἐν Κίνα οὐδεμία εἶνε ἀναγκαία ἐμφάνισις ἐνώπιον δημάρχου, ἱερέως, βόνζου ἢ λάμα.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ Κιν-Φό, συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Κραίγ καὶ τοῦ Φράϋ, οἵτινες ἠκτινοβόλουν ὡς μάρτυρες γάμου εὐρωπαϊκοῦ, ὑπεδέχετο τοὺς φίλους του ἐπὶ τῆς φλιάς τοῦ καταλύματός του.

Ὅποια φιλοφρονήσεων ἀνταλλαγῇ! Τὰ ἔγκριτα ἐκεῖνα πρόσωπα εἶχον προσκληθῇ διὰ τῆς συν-τόμου ταύτης καὶ ἐπὶ ἐρυθρῶν χαρτίων μικρο-σκοπικῶς γεγραμμένης φράσεως: «Ὁ Κιν-Φό, ἐκ Σάγγ-Χάϊ, προσαγορεύει ταπεινῶς τὸν Κύ-ριον... καὶ τὸν παρακαλεῖ ἐτι ταπεινότερον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πενιχρὰν τελετὴν... κτλ.»

Πάντες εἶχον συνέλθει, ὅπως τιμῇσωσι τοὺς μελλονύμφους καὶ μετὰσχῶσι τοῦ πολυτελοῦς συμποσίου, ὅπερ παρεσκευάζετο διὰ τοὺς ἄν-δρας, ἐνῷ αἱ γυναῖκες ἔμελλον νὰ παρακαθί-σωσιν εἰς ἰδίαν τράπεζαν.

Ἀμα προσελθόντας ὠδήγησεν αὐτοὺς ὁ Κιν-Φό εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ τοὺς παρεκάλεσε δις νὰ παρέλθωσιν ἐνώπιόν του, πρὸ ἐκάστης θύρας, ἣν ἤνοιγον ὑπηρετῆται ἐν μεγάλῃ οἰκοστολῇ. Προσφώνει δ' αὐτοὺς διὰ τοῦ εὐγε-ροῦς των ὀνόματος, καὶ ἡρώτα περὶ τῆς εὐγε-ροῦς των ὑγείας καὶ τῶν εὐγενῶν των οἰκογε-νειῶν.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἐθαύμαζον τὴν κινεζι-κὴν αὐτὴν φιλοφροσύνην, προσεῖχον δὲ πάντοτε τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἄψογον περὶ τὴν ἐθιμοτυπίαν πελάτην των.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐπῆλθε συγχρόνως εἰς ἀμφοτέρων τὴν διάνοιαν. Ἄν, τοῦ ἀδυνάτου γι-νομένου δυνατοῦ, ἔζη ἐτι ὁ Βάγγ, μὴ πνιγείν εἰς τὸ ῥέυμα τοῦ Πέϊ-Χό, κ' ἐνεφανίζετο αἴ-φνης μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων; Ἡ εἰκοστὴ τετάρτη ὥρα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς Ἰουνίου— ὥρα ἐσχάτη τῆς προθεσμίας, δὲν εἶχεν ἐτι ση-μάνει. Ἡ χεῖρ τοῦ Τάϊ-Πίγγ ἦτο ἐνοπλος ἐτι, καὶ τὴν τελευταίαν ἴσως στιγμὴν...

Ὅχι! τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπίθανον! Ἀλλ' ὅπως δήποτε ἦτο δυνατόν. Ὅθεν ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ, ἐσκεμμένοι πάντοτε καὶ φρόνιμοι, παρστήρουν προσεκτικῶς τὸν συρρέοντα κόσμον· ἀλλ' οὐδε-μίαν ἐν τούτοις ἀνεκάλυψαν ὑποπτον φυσιο-γνωμίαν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ μελλονύμφος κατέ-λειπε τὴν ἐν Χά-Κούα οἰκίαν τῆς καὶ ἐπέβαινε φορείου κλειστοῦ.

Ὁ Κιν-Φό δὲν εἶχε θελήσει νὰ ἐνδυθῇ τὴν στολὴν τοῦ μανδάρινου, ὡς δικαιῶται πᾶς μελ-λόνυμφος—πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τοῦ γάμου, ὃν μεγάλως ἐσέβοντο οἱ παλαιοὶ νομοῦνται· ἀλλ' ἡ Λέ-Οὐ εἶχε συμμορφωθῇ πρὸς τὰ παρὰ τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ νενομισμένα, καὶ ἀπῆ-στραπτεν ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν τῆς ἐσθῆτα, κατε-σκευασμένην ἐκ θαυμασίου κεντητοῦ μεταξίνου ὑφάσματος. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐκρύπτετο οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ πέπλον ἀληθινῶν μαργαριτῶν, οἵτι-

νες ἐφάνιντο σταλάζοντες ἀπὸ τοῦ πλουσίου διαδήματος, οὗτινος ἡ χρυσὴ στεφάνη περιέ-βαλλε τὸ μέτωπόν τῆς. Λίθοι πολῦτιμοι καὶ χαριέστατα τεχνητὰ ἄνθη ἐνεπλέκοντο εἰς τὴν κόμην τῆς, καὶ τοὺς μικροὺς μελανοὺς τῆς πλο-κάμους. Ὁ Κιν-Φό βεβαίως θὰ τὴν εὕρισκε πολὺ ὠραιότεραν, ὅτε θὰ ἐξήρχετο τοῦ φορείου, ὅπερ ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀνύξῃ ἡ χεῖρ του.

Ἡ συνοδεία ἐκίνησε, καὶ κάμψασα τὴν γωνίαν τῆς τριόδου εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μεγάλην Λεωφό-ρον, ὅπως τραπῇ τὴν ἀγυίαν τοῦ Τιέν-Μέν. Φί-λοι καὶ σύντροφοι τῆς Λέ-Οὐ παρηκολούθουν τὸ φορεῖον, φέρουσαι ἐν πομπῇ τὴν προίκα τῆς νύμ-φης, εἰκοσὰς δὲ γυναικῶν προεπορεύετο, πατα-γοῦσα μεγαλοφώνως διὰ χαλκίνων ὀργάνων, καὶ πλήθος πυκνὸν δαδοφόρων καὶ φανοφόρων περι-εστοίχιζον τὸ φορεῖον, ὅπου ἔμενε ἡ μελλονύμ-φος ἀπρόσιτος εἰς τοῦ πλήθους τὰ βλέμματα, καὶ προσδοκῶσα τὸ πρῶτον τοῦ συζύγου τῆς βλέμμα.

Οὕτως ἐν μέσῳ τύρβης πολλῆς καὶ πλήθους μεγάλου ἐφθασεν ἡ συνοδεία περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Οὐ-ρανίου εὐδαιμονίας».

Ὁ Κιν-Φό, ἰστάμενος πρὸ τῆς πλουσίως δια-κεκοσμημένης πύλης, ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ φορείου, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν του. Τούτου γε-νομένου, ἤθελε βοηθήσει τὴν μνηστὴν του νὰ κα-ταβῇ καὶ δηγήσει αὐτὴν εἰς θάλαμον εἰδικόν, ὅπου ἀμφοτέροι θὰ προσεκύουν τετράκις τὸν οὐρανόν. Μετὰ ταῦτα θὰ μετέβαινον ἀμφοτέροι εἰς τὸ γαμήλιον συμπόσιον, ὅπου ἡ μὲν μνη-στὴ ἔμελλε νὰ κλινῇ τετράκις τὸ γόνυ πρὸ τοῦ νυμφίου, οὗτος δὲ δις ἐνώπιον ἐκείνης. Χύνον-τες δὲ τότε σταγόνας τινὰς αἵνου, δίκην σπον-δῆς, καὶ προσφέροντες σιτία τινὰ εἰς τὰ μεσά-ζοντα πνεύματα, ἤθελον κενώσει ἀμφοτέροι κατὰ τὸ ἥμισυ δύο πλήρεις κρατῆρας, προσφερομένους αὐτοῖς, καὶ ἀναμειγνύοντες τὰ ὑπόλοιπα, ἤθελον πῖναι ἐκ τοῦ μίγματος ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οὕτως ἤθελε συντελεσθῇ ἡ ἑνώσις αὐτῶν.

Τὸ φορεῖον ἀφίκετο τέλος· ὁ Κιν-Φό προὐχώ-ρησε, καὶ τελετάρχης τεταγμένος ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸ κλειδίον, ὅπερ λαβὼν ἐκεῖνος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ὥραιαν καὶ συγκεκλιμένην Λέ-Οὐ. Ἡ μελλονύμφος κα-τέβη τότε, καὶ διῆλθε διὰ τοῦ ἀμύλου τῶν προσ-κεκλημένων, οἵτινες προσέκλιναν εὐλαβῶς, ὑ-ψοῦντες τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ στήθους των.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔμελλε νὰ ὑ-περβῇ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, σύν-θημα ὠρισμένον ἐδόθη καὶ μεγάλοι χάρτινοι φανοφόροι ἀστοὶ ἀνυψώθησαν εἰς τὸν αἰθέρα, κυ-ματίζοντες εἰς τῆς αὐρας τὴν πνοὴν τὰς πολυ-χρῶμους εἰκόνας δρακόντων, φοινίκων καὶ ἄλλων γαμικῶν ἐμβλημάτων, δι' ὧν ἦσαν κατὰγραφοι. Μηχανικαὶ περιστρεφαί, φέρουσαι προσηρτημένην

εἰς τὴν οὐρανὸν τῶν μικρὰν ἡχηρὰν συσκευὴν, ἀνέπτυσαν πληροῦσαι τὸν ἀέρα γλυκείας ἀρμονίας. Πύραυλοι δὲ μυριόχρωμοι ἀνερέφθησαν συρίζοντες καὶ βρέχοντες χρυσὴν φωτεινὴν βροχὴν ἐπὶ τὰ πλήθη.

Αἴφνης ἤχος μακρὸνδὲς ἡκούσθη ἐπὶ τῆς ἀγυῖας Τιέν-Μέν. Ἦσαν κραυγαί, πρὸς ἃς ἀνεμίνυτο εὐδιάκριτος σάλπιγγος ἤχος, διακοπτόμενος καὶ πάλιν ἀκουόμενος.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος προσήγγιζεν ὅλον ἐν καὶ ἔφθασε τέλος εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου ἵστατο ἡ συνοδεία.

Ὁ Κιν-Φό ἤκουεν, οἱ δὲ φίλοι του, ἀναποφασιστοὶ, περιέμενον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μέγαρον ἢ νεαρά γυνή.

Ἀλλὰ συγχρόνως σχεδὸν ἡ ὁδὸς ἐπληρώθη παραδόξου ταραχῆς, οἱ δὲ ἦχοι τῆς σάλπιγγος ἐδιπλασιάσθησαν προσεγγίζοντες.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Κιν Φό.

Ἡ μορφή τῆς Λε-Οὐ ἡλλοιώθη, καὶ κρύφιδον πὶ προαίσθημα ἐτάχυνε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας τῆς.

Αἴφνης τὸ πλήθος εἰσώρμησεν εἰς τὴν ὁδόν, περιεκύκλου δὲ αὐτοκρατορικὸν τινα κήρυκα, ὃν συνώδευον κλητῆρες ἀστυνομικοί.

Ὁ κήρυξ οὗτος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς, ἐφώνησε ταύτας μόνας τὰς λέξεις, εἰς ἃς ἀπήντησεν ὑπόκωφος ψιθυρισμός:

«Θάνατος τῆς χήρας αὐτοκρατορίας!

Ἀπαγόρευσις! Ἀπαγόρευσις!»

Ὁ Κιν-Φό ἐνόησεν, ὅποιος κτύπος κατεφέρετο κατὰ τῆς κεφαλῆς του, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ὀργῆς.

Πένθος αὐτοκρατορικὸν ἐθεσπίζετο ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς χήρας τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος. Ἀπηγορεύετο δὲ οὕτω εἰς πάντας, ἐντὸς προθεσμίας ἣν ἐμελλε κατόπιν νὰ ὀρίσῃ ὁ νόμος, τὸ ζύρισμα τῆς κεφαλῆς, αἱ δημόσιαι ἐορταὶ καὶ αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, ἡ διανομὴ τῆς δικαιροσύνης καὶ ἡ τέλεσις τῶν γάμων.

Ἡ Λε-Οὐ, τεθλιμμένη μὲν ἀλλὰ γενναία, ἀπεδέχθη καρτερικῶς τὴν ὀργὴν τῆς τύχης, ἵνα μὴ αὐξήσῃ τὴν λύπην τοῦ μνηστῆρός της, καὶ δρᾶν τούσα τὴν χεῖρά του, εἶπε διὰ φωνῆς ἀτράχου μὲν ἀλλὰ συγκεκλιμένης:

— Ἄς περιμεῖνωμεν!

Τὸ φορεῖον ἀνεχώρησε μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναικός, βαῖνον πρὸς τὸν οἶκόν της, αἱ ἐορταὶ ἀνεστάλησαν, αἱ τράπεζαι ἀπεκομίσθησαν, οἱ μουσικοὶ ἀπεπέμφθησαν, καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἀπληπυσμένου Κιν-Φό διελύθησαν, ἀφοῦ τῷ ἐξέφρασαν πρῶτον τὰ συλλυπητήριά των.

Παράβασιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος οὐδὲ νὰ συλλογισθῇ τις ἦτο δυνατόν!

Ἡ κακὴ μοῖρα κατεδίωκε προδῆλως τὸν Κιν-Φό, καὶ νῆα παρίστατο εὐκαιρία νὰ ἐφαρμόσῃ οὐ-

τος τὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα τοῦ παλαιοῦ του διδασκάλου!

Ὁ Κιν-Φό εἶχε μείνει μόνος μετὰ τοῦ Κραίγ καὶ τοῦ Φράϋ ἐν τῇ ἐρήμῳ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Οὐρανίου Εὐδαιμονίας», οὕτινος τὸ ὄνομα τῷ ἐφαίνετο ἡδὴ πικρὸς σαρκασμός. Ἡ διάρκειά τῆς ἀπαγορεύσεως ἠδύνατο νὰ παραταθῇ κατὰ τὴν ὁρεξίν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ! Αὐτὸς δὲ εἶχεν ἐλπίζει νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς Σάγγ-Χαί, νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ γυναῖκα εἰς τὸ πλοῦσιον γιάμεν του, καὶ ν' ἀρχίσῃ νέαν ζωὴν!...

Μετὰ μίαν ὥραν ὑπηρετήσας τις εἰσελθὼν τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολήν, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε κομίσαι ἀγγελιαφόρος.

Ὁ Κιν-Φό, μόλις ἀναγνώρισας τὴν γραφήν, ἔβαλε κραυγὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τοῦ Βάγγ, καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Φίλε, δὲν ἀπέθανα, ἀλλ' ὅταν θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν θὰ ἤμαι νεκρός.

Ἀποθνήσκω, διότι δὲν ἔχω τὴν γενναιότητα νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἀλλ' ἔσο ἡσυχος· ἐφρόντισα περὶ πάντων.

Ὁ Λάο-Σέν, ἀρχηγὸς τῶν Τάϊ-Πίγγ καὶ παλαιὸς μου συστρατιώτης, ἔχει τὴν ἐπιστολήν σου, θὰ ἔχῃ δὲ βεβαίως ἀσφαλεστέραν τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ φρικτὸν ἔργον, τὸ ὅποιον μὲ εἶχες ἐπιφορτίσει. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν θὰ πληρωθῇ καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ ὅποιον μ' εἶχες ἀσφαλίσαι διὰ τοῦ θανάτου σου, καὶ τὸ ὅποιον τοῦ ἐκληροδότησα, ἵνα τὸ λάβῃ μετὰ θανάτὸν σου.

Χαῖρε! ἀποθνήσκω πρὸ σοῦ καὶ σὲ ἀναμένω, φίλε μου! Χαῖρε!

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἡ ἐπομένη περισπούδαστος διατριβὴ ἐσταχυολογήθη ἐκ τῆς χειρογράφου ἐκδόσεως, τῶν ἐν ἔτει 1879 ἔργων τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, τοῦ σοφοῦ γραμματέως αὐτῆς κ. Στεφάνου Α. Κουμανοῦδου, ἣν, τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν, εὐμενῶς ἐκοινοποίησεν ἡμῖν πρὸς χρῆσιν τῆς Ἑστίας. Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνελεύσει τῶν μελῶν τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τῆς 12 Ἰανουαρίου 1880, εὐχόμεθα δὲ ὅπως ταχέως ἔδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Περὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν ἔργων τῆς ἐν Ἀθῆναις

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ἐν ἔτει 1879

Ἔργα τῆς Ἑταιρίας ἀρχαιολογικῆς τοῦ ἔτους 1879, περὶ ὧν νὰ ἀφηγηθῶμεν, ἔχομεν τὰ ἑξῆς. Πρῶτον ἀνασκαφὰς ἐν Ἀθῆναις. Ἡ πρώτη τούτων ἡ πρὸς νότον τῆς σκηνῆς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἣτις διήρκεσε δύο μόνον μῆνας ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ἰανουαρίου μέχρι 3 Μαρτίου, ἦτο κυρίως εἰπεῖν μικρὸν ἀπομεινάρειον τοῦ μεγάλου ἔργου, ὅπερ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐκτελούμενον ὑπὸ τὸ νότιον τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως ἀπέβη

τόσον κάρπιμον τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐπιστήμῃ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἤδη πρότερον εἶχον τελεσθῇ αἱ κυριώτεραι διὰ τῆς σκαπάνης ἐργασίαι καὶ μόνον ἀναζητήσεις τινὲς εἰς μέρη ὅχι ἱκανῶς ἐρευνηθέντα ὑπελείποντο, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐγένοντο, χωρὶς ὅμως νὰ δεῖξωσι ἀξιό τι λόγου πόρισμα πλὴν μιᾶς σειρᾶς κατωρύχων λίθων, ἀποτελούντων παχύν τινα τοῖχον φερόμενον ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἐπὶ μέτρα 12. Ἐνταῦθα εὐρέθησαν 61 κομμάτια ἀρχαῖα μικρᾶς σημασίας, πλὴν ἐνὸς ψηφίσματος καὶ ἐνὸς εἰδωλίου.

Ἡ δὲ δευτέρα τῶν ἀνασκαφῶν, ἡ πλειότερον διαρκέσασα, ἤρξατο τῇ 12 Μαρτίου πρὸς ἀνατολὰς τῆς παρὰ τὸ ἐκκλησιδίων τῆς ἀγ. Τριάδος ἀρχαίας νεκροπόλεως καὶ παρὰ τὴν παλαιὰν Πειραικὴν ὁδόν, καταντικρὺ τοῦ πύργου τοῦ σιδηροδρόμου, ἐπὶ ἀγρῶν ἰδιωτικῶν προηγορασμένων παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀφοῦ ἤρξαντο αἱ σκαφαί, ἐπροχώρουν ἐπὶ τινα χρόνον ἐπισεικῶς ἄκαρποι· τὸ ἐπισωρευθὲν ἐκ τῶν χρόνων γῶμα ἦτο πολὺ, περὶ τὰ δέκα ἐνιαχοῦ μέτρα ὑψοῦμενον, ὅπερ ἔδει ν' ἀποκομισθῇ, ἕως οὗ φανῇ ἡ ἀρχαία ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἢ τὸ φυσικὸν ἔδαφος.

Ἦτο δὲ πανταχοῦ σχεδὸν τὸ ἀνασκαπτόμενον γῶμα ἁμυῶδες καὶ πλῆρες τεμαχίων κοινῶν τῆς κεραμευτικῆς προϊόντων, ἐμφαινόντων ὡς τὸ πολὺ τὴν τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνην, τάφοι δὲ ὀλίγιστοι ἐβάνησαν καὶ μᾶλλον πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς ὅλης ἀνασκαφικῆς περιφερείας, τὸ καὶ φυσικῶς ὑψηλότερον, δηλ. τὸ πλησιέστερον τῇ παλαιᾷ Πειραικῇ ὁδῷ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδὲν ὀρθιον μνημεῖον εὐρέθη. Τὰ δὲ ἐν τοῖς τάφοις εὐρεθέντα κτερίσματα ἦσαν πολὺ εὐτελῆ. Κατὰ τὸ δυτικοθόρειον ὅμως μέρος, ἐνθα ἐγένετο ἡ σκαφὴ διὰ τὰ θεμέλια τοῦ παρὰ τὴν νέαν καὶ πλατεῖαν ὁδὸν Πειραιῶς τοίχου, δι' οὗ περιεβάλλομεν τὴν νεκρόπολιν, ὡς νῦν δρᾶται, ἐκεῖ καὶ τάφοι πλειότεροι καὶ παλαιότερων χρόνων ἐβάνησαν, ἔχοντες ἀξιολογώτερα ὅπως οὖν κτερίσματα, καὶ δὴ πρὸ πάντων ληκύθους πηλῖνας μὲ γράφας, ἐπίχρυσά τινα σκευᾶρια πηλῖνα, κάπου καὶ φύλλα χρυσᾶ. Ἦσαν δὲ οἱ τάφοι οὗτοι ἢ ἐκ τῶν λεγομένων κεκαυμένων ἢ κεραμοσκεπεῖς, οἱ δὲ ἐντὸς νεκροί, ἐφ' ὅσον ἐσώζοντο, ἐστραμμένοι πρὸς πάντα ἀδιαφόρως τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Σποράδην δ' ἐν τοῖς χώμασιν εὐρίσκοντο κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος καὶ διάφορα ἀρχαῖα τεμάχια ἀξία προσοχῆς, οἷον γείσά τινα καὶ ὑδροφόροι κεράμει μετὰ ποικιλόχρου κόσμου ἀνθεμίων καὶ μαϊάνδρων καὶ εἴ τι τοιοῦτο.

Οὕτως ἐχώρουν τὰ τῆς σκαφῆς, ὅτε περὶ τὰ τέλη Μαΐου ἤρχισε φαινόμενον, νοτιανατολικῶς τῶν προειρημένων δύο δημοσίων μνημάτων τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ἐξωτέρου ἀρχαίου τεῖχους τῆς πόλεως, ἐμελλον δὲ μεθ' ἡμέρας καὶ μῆνας νὰ φανῶσιν ἀριδηλότεραι αἱ γραμμαὶ αὐτοῦ τε καὶ αἱ εἴ τι ὑψηλότεραι τοῦ ἄλλου τοῦ ἐσωτέ-

ρου καὶ παραλλήλου, καὶ οὕτω νὰ ἀνγκυλωρισθῇ, ὅτι ἦσαν ταῦτα συνέχεια τῶν πρὸ τίνων ἐτῶν φανέντων βορειότερον καὶ μάλιστα πολὺ κάλλιον διασωζομένων. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀντήμειψε θαυσιλῶς τὴν Ἑταιρίαν διὰ τὰς γενομένας ἐπ' αὐτῆς δαπάνας (περὶ τὰς 19,025 δραχμ. ἐντὸς 5¹/₂ μηνῶν). Ἐνταῦθα εὐρέθησαν 4953 ἀρχαῖα κομμάτια (γλυπτὰ, ἐπιγραφὰι, νομίσματα, πήλινα καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα).

Μίαν δὲ μικρὰν ἀποπειρατῆριον ἀνασκαφὴν, γενομένην κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἀπολήξασαν δὲ ἀτυχῶς, ἀναφέρομεν βραχέως, διότι ἔχει τι τὸ περιέργον. Ἦτο αὕτη ἐξ ἐκείνων, ὁποίας κατὰ καιροὺς ἀναγκάζονται καὶ οὐ θέλοντες νὰ ποιῶσιν οἱ ἀρχαιολόγοι, ἐκ συγκαταβάσεως πρὸς τὴν εὐφραντασίωτον πίστιν τῶν πολλῶν, καὶ ἵνα ἀπαλλάττωνται αὐτῶν συχνὰ ἐγκειμένων, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἱατροὶ ἐνίοτε συγχωροῦσι τὴν δημῶδη θεραπευτικὴν καὶ σχεδὸν τὴν διευθύνουσι, χάριν παραμυθίας τῶν συγγενῶν τοῦ ἀσθενούς. Ἀνεκοινώθη δηλ. εἰς τρεῖς τῶν τοῦ Συμβουλίου παρὰ τινος κατοίκου Ἀθηνῶν, ὅτι εἰς τὸ ῥηθὲν μέρος κρύπτεται μέγας ἐπιππος ἀνδριᾶς, ὁφθεῖς πρὸ τριακονταετίας περίπου καὶ ἐπικαλυφθεῖς ὕστερον. Ἐπειδὴ οἱ σύμβουλοι εἶχον λόγους νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ἐκ προθέσεως δὲν ἀπατᾷ ὁ ἀνθρώπος, ἐγένετο ἡ σκαφὴ, καὶ ἀνδριᾶς μὲν οὐδεὶς ἐφάνη, μόνον δὲ ψηφιδωτὰ δύο ἐδάφη μικροτάτης ἐκτάσεως καὶ τέχνης κοινῆς καὶ μάλιστα εἰς δύο διάφορα ὕψη. Ὁ κόσμος αὐτῶν τοῦ μὲν ἦτο ἀνθέμιον, τοῦ δὲ γεωμετρικὰ σχήματα, ἦγουν τοιοῦτος, ὅποιος συχνὰ ἐν Ἑλλάδι ἐν ἐρείπιοις οἰκιῶν ἀρχαίων ἢ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων ἀπαντᾷ. Ἐπεκαλύφθη λοιπὸν τὸ μέρος πάλιν, ἀφοῦ μόνον ἀπεσχεδιάσθησαν τὰ ὀφθέντα, ὡς ὅχι ἀξία ἐξαγωγῆς, καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ ἀποπειρά, δαπανηθεῖσιν εἰς τὴν σκαφὴν καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς ὁδοῦ δρ. 210. Ἀπὸ δὲ τοῦ ποσού τούτου εἰσηγάγομεν εἰς τὸ Βαρθάκειον ἐν μικρὸν μόνον εὐρημα, χαλκοῦν δικαστικὸν σύμβολον, ἐκ τῶν χωμάτων ἀναλεχθέν. Καλὸν καὶ τοῦτο· ἀλλ' ὅχι τοῖον, οἷον νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ τοὺς μεθ' ἡμᾶς συμβούλους εἰς ὁμοίαν ἀποπειράς. Ὅμως δὲ ὁ ταῦτα γράφας φρονεῖ, ὅτι Ἑταιρίαι καὶ συμβούλια ἀπαξ τοῦλάχιστον κατὰ δεκαετίαν θὰ περιέρχονται μοιραίως εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ θύωσιν εἰς τὸν δαίμονα τῆς λαϊκῆς εὐπιστίας.

Μία ἄλλη ἀνασκαφικὴ ἐργασία, δὲν λέγω ἀνασκαφὴ, εἶναι μᾶλλον ἀξία νὰ μνημονευσθῇ ἐνταῦθα, δι' ἣν παρέσχεν ἡμῖν γνῶσιν ὑπέρβειος μιᾶς ἐτι δημοσίας οἰκοδομῆς ὑπὸ τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν, εἰ καὶ πλέον τι τῆς ἀπλῆς γνώσεως δὲν ὠφελήθημεν.

Ἐκτιζέ τις τῶν ἐνταῦθα κατοίκων Ἰω. Μπου-νᾶς καλούμενος οἰκίαν τὸν παρελθόντα Μάιον

παρά τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ τετρακοντίου Ἀθηνᾶς ἀρχηγέτιδος ἀγούσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν νοτιανατολικὴν γωνίαν τῆς Ἀττάλου στοᾶς· καὶ δὴ παρὰ τὴν ἀριστερὰν διὰ τοὺς βαδίζοντας πρὸς δυσμὰς πλευρὰν τῆς ὁδοῦ ταύτης, δλίγον δυτικώτερον τοῦ ἐκεῖ στρατωνίσκου. Σκάπτων δὲ διὰ θεμέλια ἐνὸς παραλλήλου τῇ ὁδῷ τοίχου (ὅχι τοῦ ἐξωτάτου) εὑρεν εἰς μέτριον βάθος κρηπίδωμά τι ἢ μᾶλλον στυλοβάτην μαρμαρίνον μετὰ τινων βάσεων κιόνων καὶ μιᾶς βαθμίδος καὶ αὐλακος, τὸ ὅλον διήκον ἐπὶ μέτρα τινὰ παραλλήλως τῇ νῦν ὁδῷ, ποιοῦν δὲ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τέρμα του γωνίαν ὀρθὴν πρὸς νότον. Τὸ κτίσμα τοῦτο, ἔχον ταῦτα τὰ γνωρίσματα ἃ εἴπομεν, ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῶν ἰδόντων ὡς λείψανον ἀρχαίας στοᾶς. Τὸ συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἂν δυνήθῃ νὰ διασώσῃ τὴν ἀρχαιολογίαν τοῦ κτίσματος τοῦτο· δι' ἃ ἀπετάθη πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας· τὸ δὲ ὑπουργεῖον ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑταιρίαν νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀγορὰν τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Μπουνα καὶ προκαταβάλῃ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τὸ τίμημα, ὃ νὰ ἀπολάβῃ κατόπιν. Δυστυχῶς ἡ διορισθεῖσα παρὰ τοῦ Συμβουλίου ἐπιτροπὴ πρὸς διαπραγματεύσιν τῆς ἀγορᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου ἕνεκα τῶν υπερβολικῶν ἀξιώσεων του. Οὕτως ἔλειψε πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια, καὶ ὁ Μπουνας ἠκοδόμησεν ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου μνημείου ἄφαντον αὐτὸ ποιήσας, ὡς καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ὅμοια ἐποίησαν. Τὸ δὲ Συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας διετήρησε μόνον ἐν σχέδιον μικρὸν τοῦ κτίσματος.

*
Ἀγορὰ ἀρχαίων ἔργων τέχνης καὶ ἐπιγραφῶν πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Μουσείου τῆς Ἑταιρίας τοῦ ἐν τῷ Βαρβακίῳ ἐγένοντο κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μέτρια. Ἀντὶ δρ. 4,928 ἡγοράσθησαν διάφορα ἀρχαῖα· τὰ ἀξιολογώτερα ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τέσσαρά τινα ἢ πέντε. Δύο μὲν ἀγγεῖα πήλινα, ἔχοντα γραφὰς, ὧν τὸ ἐν ἀρχαϊκῇ τέχνῃ, παριστάνον ἥρωα ἐλαύνοντα τέθριππον καὶ ὃν ἐνεπιγράφων, τὸ δὲ ἐκ τῶν καλουμένων Παναθηναϊκῶν ἀμφορέων (τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων), τὸ πρῶτον τοῦ εἶδους τοῦτου, ὅπερ ὁπωσοῦν σφόν ἀπέκτισαν αἱ δημόσιαι ἡμῶν συλλογαί. Τὰ δὲ ἄλλα τρία ἀρχαῖα εἶναι· ἐν ἀνάγλυφον συμβολικῆς παρασπάσεως καὶ ὕφους ἱερατικοῦ, ὁμοιάζον τῇ γλυφῇ τῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἱερέως Διονύσου ἐλευθερίας τοῦ ἐνταῦθα θεάτρου· ἔπειτα εἰς ἐπιτύμβιος κιὼν ὅλως ἰδιόσημος, τῶν Ῥωμ. χρόνων, ἐκ τοῦ Θριασίου πεδίου καὶ μία αὐτόθεν περίεργος ἐπιγραφή (χρησμός Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστοφάνους) τῶν αὐτῶν μὲν Ῥωμ. χρόνων, μῆρουμένη δὲ τὸ σχῆμα τῶν προεγκλειδεῖων γραμμῶν. Ἐτι δὲ λέγομεν, ὅτι ὕρους τοπογραφικούς δύο τρεῖς ἐκ Πειραιῶς, πάνυ σεμνοὺς διὰ τὴν παλαιότητα ἀγοράσαντες ἐκ χει-

ρὸς ἰδιώτου, ὅσον ἐχάρημεν ὅτι ἐσώσαμεν αὐτοὺς ἐκ πιθανῆς καταστροφῆς, τόσον ἐλυπήθημεν ὅτι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ προλάβωμεν τὴν αὐτῶν ἐκ τῆς θέσεως ὅπου εὑρέθησαν ἀπόσπασιν, ἵνα τοὺς διατηρήσωμεν ἐκεῖ διὰ παντὸς μάρτυρας καὶ αὐτοὺς καὶ δείκτας τῶν ἀρχαίων τοποθεσιῶν τοῦ δήμου, καθὼς εὐτυχῶς σώζεται εἰς μόνος τοιοῦτος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ θέσει, διαφυγὼν τὴν πανωλεθρίαν τῶν βαρβάρων χρόνων, ὁ ΕΜΠΟΡΙΟ ΚΑΙ ΟΔΟ ΟΡΟΣ.

*
Τῶν ἐφετεινῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔργων τῆς Ἑταιρίας πρωτεύει τὸ ἐν Χαιρώνειᾳ τῆς Βοιωτίας πρὸ μνηῶν τινων ἐπιχειρηθὲν οὐπω δὲ συντελεσθὲν, ἡ συναρμογὴ καὶ ἀνίδρυσις τοῦ ἐκεῖ πασιγνώστου μεγάλου Λέοντος, ὅστις εἶχε ποτε στηθῇ ὡς μνημεῖον ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσιν ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον ἀγῶνι Θηβαίοις, ἐν ἀγνώστοις δὲ χρόνοις καταπεσὼν ἐκ τοῦ βάρθρου του καὶ διαλυθεὶς εἰς τὰ ἐξ ὧν ἦτο συντεθειμένος ὀγκωδέστατα τεμάχια, κατέκειτο παρὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν θαῦμα τοῖς παριοῦσιν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ τεμάχια ταῦτα μικρὰς μόνον εἶχον πάθει βλάβας ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ, καὶ κατὰ τὴν γνῶμην πολλῶν περιηγητῶν ἠδύναντο πάλιν νὰ συναρμοσθῶσι καὶ τὸ ὅλον μὶσθῶμα νὰ ἀνιδρυθῇ ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου του βάρθρου ὡς ἱστορικὸν μνημεῖον, ἀναμνησκόν τὸ καὶ ἐν τῇ παρακμῇ καὶ πτώσει μεγαλειότητος τοῦ Ἑλλήνος, συνελήφθη ἐνθουσιωδῶς ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν φιλαρχαίων μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος τὸ σχέδιον τῆς αὐτοῦ ἀνεγέρσεως. Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμός ὧν κάλλιστον πρᾶγμα καὶ θεῖον, ὡς καὶ τ' ὄνομά του αὐτὸ ἐμφαίνει, μένει πολλάκις ἀνίσχυρος, ὅταν δὲν αἰρεται ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ εὐρυσθενοῦς κατὰ Πίνδαρον πλούτου. Ὅθεν καὶ ὅσα ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις καὶ ἄλλογενεῖς τινες ἀρχαιολόγοι καὶ ἡ Ἑταιρία ἡμῶν αὐτὴ κατὰ καιροὺς ἐσχεδίασαν καὶ ἐμελέτησαν περὶ τῆς ἀνιδρύσεώς του, ἐθάλποντο μὲν ἐπὶ βραχὺ ἐν τοῖς στηθεσὶ τῶν ἐνθουσιωδῶν, ἀπετίθεντο δὲ ὕστερον ψυχραίνόμενα ἐκ τῆς ἀδυνασίας εἰς τὰ ἀρχαῖα. Ἀλλ' ἐσκέφθη πρό τινος χρόνου τὸ Συμβούλιον ὅτι νῦν ἔπρεπε τέλος πάντων ἡ Ἑταιρία ἐκ τῆς μετρίας αὐτῆς εὐπορίας τῆς ἐκ τοῦ λαχείου καὶ ἄλλων προσόδων ὀρυμμένη νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ἐπιφανὲς ἔργον πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν μέχρι τοῦδε ἐλευθερίων αὐτῆς χορηγῶν καὶ ἅμα πρὸς θήρευσιν νέων ἄλλων διὰ τοῦτου τοῦ μέσου, καὶ οὕτω ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 27 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἀπεφάσισε τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ Λέοντος. Ἐτράπη μετὰ τοῦτο τὸ Συμβούλιον ὡς εἰκὸς εἰς τὴν μελέτην τῶν καθ' ἑκαστα καὶ ἰδίως τῶν προπαρασκευαστικῶν ἔργων, ἐφ' ᾧ καὶ δύο τῶν συμβούλων ἀπῆλθον εἰς Χαιρώνειαν, ὁ Σ. Φιντικλῆς καὶ ὁ Ε. Κασόρχης, ὡς καὶ ὁ γνωστὸς γλύπτης Sigel, ὅστις

πρὸ ἐτῶν εἶχε προσχεδιάσει ἕνα τρόπον ἀνιδρύσεως καὶ διὰ τοῦτο ἐκρίθη τὰ μάλιστα ἀρμόδιος νὰ ἀποφάνῃ τὰ νῦν γινώμην. Συμπαρελήφθη ἐτι καὶ ὁ γλύπτης Α. Φυτάλης. Ἐξ ὧν δὲ οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ γλύπται ἐπανελθόντες ὑπέβαλον γνῶμὴν ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ ἔργον εἶναι κατορθωτὸν διὰ δαπάνης ἀνωτέρας τῶν δυσμερίων δραχμῶν καὶ ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται πρῶτον νὰ ἐξορυχθῇ ὁ περίεξ τοῦ Λέοντος χώρος καὶ νὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ γύψου πάντα τὰ σωζόμενα μέλη τοῦ Λέοντος, ὅπως εὐκολώτερον συγκολληθῶσιν ἅτε κουφότερα καὶ ἀποδειχθῇ οὕτω ἀκριβῶς ποῖα τὰ χαίνοντα μέρη, ἅπερ πρὸς συμπλήρωσιν δέον νὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου ἐξ οὗ καὶ τὰ σωζόμενα μέρη, ὁ δὲ λίθος εὐτυχῶς εὑρίσκειται παρὰ τὴν Χαιρώνειαν, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀπελθόντων. Πρὸς τοῦτοις ἐθεωρήθη ἀναγκαῖα καὶ ἡ κατασκευὴ ἐκεῖ παραπήγματός τινος διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ ἐργασθῶσι τεχνίτας καὶ ἐργάτας.

Τούτων ἐγκριθέντων ἐστάλη ὁ ἔφορος Π. Σταματάκης, ὅστις ἔκτοτε μέχρι τῆς εἰσβολῆς τοῦ βαρέος ἐφετεινοῦ (28 Νοεμβρίου) χειμῶνος ἐπεστάτει εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ περὶ τὸν Λέοντα χώρου καὶ ἐπροχώρησεν ἱκανῶς ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε. Ἀνεῦρε δὲ ὑπὸ τὴν γῆν εἰς βάθος μέτρου Γαλλικοῦ τὸ κρηπίδωμα τοῦ βάρθρου, ἐφ' οὗ ἴσατο ὁ Λέων, συγκείμενον ἐκ πωρίνων λίθων καὶ σωζόμενον εἰς ὕψος 2,30 ἐπίμηκες δὲ ὃν τὸ σχῆμα, οὗ αἱ μὲν δύο ἐπίμηκες πλευραὶ εἰσὶ 4,30 μ. αἱ ἄλλαι δὲ δύο βραχύτεραι 3,60. Ὅπισθεν τῆς ἐτέρας τούτων ἔκειντο πλησίον τὰ ἐννέα τοῦ Λέοντος σωζόμενα τεμάχια καὶ τινὰ ἄλλα μικρά. Εὐτυχῶς δὲ εὑρέθη νῦν παρὰ τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τοῦ βάρθρου μακρὰν αὐτοῦ 2 μέτρα καὶ εἰς βάθος 1 1/2 μ. ἐκ τῶν ἐλλειπόντων ἐμπροσθίων ἄκρων ποδῶν (δνύχων), ὁ εἰς ὁ ἀριστερὸς ἀκέραιος, μῆκος ἔχων 90 ἐκ. τοῦ μέτρου· ὡσαύτως εὑρέθη καὶ ἐν τεμαχίῳ τῆς πλίνθου ἐφ' ἧς ἠδράζετο ποτε ὁ Λέων, ὡς δεικνύει ὁ σωζόμενος τόμος τῶν δνύχων.

Ἐκατέρωθεν δὲ τῆς βάσεως ἐκτείνονται τοῖχοι, ὧν ὁ πρὸς ἀνατολὰς ἔχει μῆκος μ. 10,40, ὁ δὲ πρὸς δυσμὰς 9,80, οἵτινες στρεφόμενοι πρὸς μεσημβρίαν εἰς μῆκος 15 μέτρων ἐνοῦνται διὰ ἄλλου καθετοῦ ἐπ' αὐτῶν, ὥστε διὰ τῶν πτεσσάρων τούτων τοίχων σχηματίζεται τετράπλευρος περίβολος ἔχων ἐσωθεν ἐξ ἀντηρίδας ἀνὰ δύο πρὸς ἐκάστην τῶν πλευρῶν, καὶ οὗτος θὰ εἶναι τὸ παρὰ Πausanias καλούμενον πολυάνδριον, περιέχων ἐν μέσῳ τῆς βορείου πλευρᾶς του τὸ βάρθρον, ἐφ' οὗ ὕψυτο ὁ Λέων, ἀποβλέπων πρὸς τὴν παρακειμένην δημοσίαν ὁδὸν καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένην πεδιάδα τοῦ Κηφισοῦ, ἐφ' ἧς ἐγένετο ἡ τῶν Ἑλλήνων πρὸς Φίλιππον μάχη τὸ 338 πρὸ Χρ.—Τὰ τε-

μάχια τοῦ Λέοντος ἐδέησε νῦν νὰ μετατοπισθῶσιν, ἵνα καὶ ὁ ὑπ' αὐτὰ τόπος καὶ ὅλον δὲ τὸ ἐμβαδὸν τοῦ περιόλου ἐξετασθῇ, καὶ οὕτω μετετοπισθῶσιν, ἐκτὸς τοῦ περιόλου τεθέντα παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευράν.

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ χειμῶνος διεκόπησαν αἱ ἐντὸς τοῦ περιόλου ἀνασκαφαί, ἐγένοντο ἄλλαι ἐργασίαι εὐκολώτεραι ἐν Χαιρώνειᾳ, θεωρηθεῖσαι παρὰ τοῦ Σταματάκη κατεπεΐγουσαι, ἐρευνᾶν δηλ. τάφων ἀρχαίων ἐπὶ τόπων ἐνθα ἔμελλε νὰ κατασκευασθῇ προσεχῶς ἡ νέα περὶ τὸν Λέοντα ἀμαξιτὴ ὁδὸς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἵνα μὴ ὕστερον καταστῶσιν ἀδύνατοι. Ἦρουνθῇ λοιπὸν εἰς τινὰ μέρη τὸ ἔδαφος καὶ εὑρέθησαν δύο ἄξιοι λόγου τάφοι κτιστοὶ εἰ καὶ ἐν ἐρειπίοις ὅμως, ἔχοντες ψηφιδωτὰ ἐδάφη καὶ θέσεις λαρνάκων καὶ λάρνακας. Ὁ Σταματάκης θεωρεῖ τοὺς τάφους τούτους ὡς σημαντικῶν οἰκογενειῶν καὶ κειμένους ἐν τῷ τῆς Χαιρώνειας νεκροταφείῳ.

Πρὸ τούτων δὲ τῶν ἔργων, ὅτε ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Σ. Φιντικλῆς εἶχεν ὑπάγει εἰς Χαιρώνειαν, ἐγένετο κατ' εἰσήτησίν του καὶ τις ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος ἀνασκαφή, παρόντος καὶ αὐτοῦ, ἐξακολουθήσασα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἀπέλευσίν του ἐπιστάσι τοῦ Σταματάκη. Ἠλπίζετο, ἐὰν ἤθελεν ἐρευνηθῇ ἡ ἐδρὰ αὐτῆς τῶν παναρχαίων ἐπὶ Τηρέως Θρακῶν, νὰ φανῇ τι τεκμηριῶν ὁπωσδήποτε τὸν πολιτισμὸν τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἐκ τῶν ὀρυγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας παρὰ τοῦ Φιντικλέους 17 τεμάχια ἀγγείων πήλινων, ἃ ὁμοιάζουσι τοῖς ἐκ Μυκηνῶν καὶ ἀλλαχόθεν παναρχαίοις, ἔχει δ' ἕκαστον τῶν τεμαχίων σημειωμένον ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ βάθος ἐν ᾧ εὑρέθη. Κατὰ δὲ μίαν ὑπερωτέραν ἐκθεσιν τοῦ Σταματάκη εὑρέθησαν ἐπὶ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἐν ὀρύγμασι τὰ ἐξ ἧς τεμάχια ἀγγείων πήλινων ὀλίγα μὲν μετὰ χρωμάτων, ὁμοιάζοντα κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ κεράμου, γάνωσιν καὶ σχῆμα πρὸς τὰ ἐν Μυκῆναις εὑρεθέντα, πλεῖστα δὲ ἄνευ χρωμάτων, λίθινος πέλεκυς παρεμπερῆς πρὸς τοὺς ἐκ Μυκηνῶν, εἰς δακτύλιος χαλκοῦς μετὰ κοσμημάτων καὶ λίθου χρώματος πρασίνου, ἄνευ γλυφῆς, δύο σφόνδυλοι λίθινοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἐκ Μυκηνῶν, λιθινὴ ἀκόνη μεγάλη ὁμοία πρὸς τὰς πολλὰς ἐν Μυκῆναις εὑρεθείσας. Πήλινον δὲ εἰδώλιον ἢ κόσμημα ἐλεφάντινον ἢ ὑάλινον, οἷα τὰ ἐν Μυκῆναις, οὐδαμοῦ ἐπαρουσιάσθη. Καὶ ἔδαφος δὲ πανάρχαιον, οἷον τὸ ἐν Μυκῆναις (δηλ. ἀμιγρὲς τεμαχίων πήλινων ἀγγείων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων μεταγενεστέρων ἐποχῶν) οὐδαμοῦ εὑρέθη ἐν τοῖς ἀνοιχθεῖσιν ὀρύγμασιν.

Ἐπαύθα λέγομεν καὶ περὶ μιᾶς ἀνασκαφῆς τάφων ἐν Ταράγγῃ, ἥτις δὲν εἶναι κυρίως ἔργον τῆς Ἑταιρίας, ἀλλ' ἰδιωτικόν, οὗ τῆς ὡ-

φελείας ὅμως μετέσχεν ἡ Ἐταιρία, δαπανήσασα μέτριόν τι ποσόν.

Ἀρχαιοπράτης τις, ὅστις πρὸ δύο ἐτῶν εἶχεν ἐνοικιάσει ἐκεῖ ἀγροὺς τινες ἰδιωτικὰς πρὸς ἀνασκαφὴν καὶ ζητήσει τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀδειαν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, δεχόμενος τὸ νὰ γείλῃ ἡ Ἐταιρία ἡμῶν ἐπιστάτην τῆς ἀνασκαφῆς καὶ νὰ λάβῃ διὰ κλήρου τὰ ἡμίση ἐκ τῶν εὐρεθησομένων ἐν τοῖς τάφοις κτερισμάτων, αἱ δ' ἐπιγραφαὶ καὶ τὰ ἀνάγλυφα νὰ κατατεθῶσιν ἐν τῇ ἐν Τανάγρα δημοσίᾳ συλλογῇ, ὁ αὐτὸς εἶχε καὶ ἐφέτος ὑπόλοιπόν τι μέρος τῶν ἀγρῶν ἐκείνων νὰ ἀνασκάψῃ. Ἡ Κυβέρνησις καὶ τότε καὶ τῶρα ἐξέδωκε τὴν ἀδειαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐταιρίας. Ὅθεν ἐπέμφθη πάλιν παρὰ τοῦ Συμβουλίου ἐπιστάτης καὶ ἡ σκαφὴ ἐγένετο διαρκέσασα δύο μῆνας καὶ δαπάνη τοῦ ἀρχαιοπράτου. Εὐρέθησαν 23 ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι καὶ ποσόν τι κτερισμάτων, οἷον εἰδῶλια πῆλινα καὶ ἄλλα διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα. Καὶ αἱ μὲν ἐπιγραφαὶ ἀπετέθησαν ἐν τῇ ἐκεῖ συλλογῇ, τὰ δὲ ἄλλα ἀρχαῖα εἰς δύο κιβώτια κομισθέντα πρὸ μικροῦ ἐμοιράσθησαν ὡς τότε, λαβούσης τῆς Ἐταιρίας τὰ ἡμίση, ἅπερ δὲν εἶναι πολλὰ, οὔτε ἐξόχου τέχνης φαίνονται, ὅμως δὲ οὐ μεμπτά.

Ἡ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ἀρχαίων τῶν προῖστορικῶν χρόνων συλλογὴ ἐπλουτίσθη σημαντικῶς κατὰ τὸ ἔτος 1879, εἰσκομισθέντων εἰς αὐτὴν δικτῶ κιβωτίων, τὰ ὅποια περιείχον τὰ κτερίσματα τοῦ παρὰ τὰς Ἀρχαίας παραρχαίου τάφου, ὃν ἀνέσκαψεν ὡς γινώσκον, ἡ ἐνταῦθα Γερμανικὴ Σχολὴ κατ'ἀδειαν τῆς Κυβερνήσεως δαπανησάσης καὶ αὐτῆς οὐκ ὀλίγα διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ τόπου καὶ ἄλλα.

Εἰς τὰς ἐπιμελείας τῆς Ἐταιρίας ὑπὲρ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀρχαιοτήτων ἀνήκουσιν καὶ αἱ ἀγοραὶ οἰκῶν καὶ γηπέδων ἐν Ἐλευσίνι, τὰς ὁποίας χάριν τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ ἀνασκαφῶν διενήργησε κατ'ἐξακολούθησιν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος τὸ Συμβούλιον, συνεννοούμενον μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ προκαταβάλλον τὰ τίμημα ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἐταιρίας, ἵνα τὰ ἀναλάβῃ ἐν καιρῷ εὐθέτω. Ἡγοράσθησαν λοιπὸν οὕτω ἕξι οἰκίαι τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἀντὶ τιμήματος δρ. 7010, καὶ ἐλπίζεται ν' ἀγορασθῶσιν οὐ μετὰ πολὺ καὶ ὅσαι ἄλλαι ὑπολείπονται ἐκ τῶν κειμένων ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ περιβόλου τῆς Δήμητρος, ὥστε νὰ μείνῃ ἐλευθερόν ὅλον τὸ ἔδαφος διὰ τὴν μελετωμένην ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀνασκαφὴν.

Οἱ ἐν Παρίσις ἀποκατεστημένοι Γερμανοὶ συμποσοῦνται περὶ τὰς 50,000, ἐσχάτως δ' ἔδρυσαν ἰδίαν ἐφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον «Γερμανικὴ ἐφημερίς διὰ τοὺς Παρισίους».

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1880

Ἀναντιρρήτως ἡ ποίησις δὲν ἔχει πολλὴν ἐξόδευσιν ἐν Ἀθήναις. Ὅχι διότι εἶνε ἐμπόρευμα ἀκριβὸν ἢ σπάνιον. Θεὸς φυλάξοι. Ποιηταὶ καὶ ποιήματα ἀφθονοῦσιν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ὅσον καὶ τὰ κάρδαμα. Ἀν δὲ μάλιστα καταλογίσῃ τις—ὡς πρέπει νὰ καταλογίσῃ—εἰς τὴν τάξιν τῶν ποιητῶν τοὺς μὴ ἀναβαίνοντας μὲν τὴν ῥάχιν τοῦ ῥυθμικοῦ Πηγάσου καὶ διὰ πεζοῦ λόγου φθεγγόμενους, ἀλλὰ νεφελοβατοῦντας ὅμως καὶ οἰονεῖ ἀπὸ τρίποδος πυθικοῦ σκοτεινὰ λέγοντας καὶ ἀκατανόητα· ἂν πρὸς τούτοις παραδεχθῇ, ὡς πρέπει σήμερον νὰ παραδεχθῇ ὁ τοῦ συρμοῦ σεβόμενος τοὺς νόμους, ὅτι ποίησις εἶνε ὁ διὰ λέξεων νοητῶν καταρτισμὸς νοημάτων ἀκατανόητων, θέλει προχειρῶς καὶ ἀδιστακτικῶς πεισθῇ, ὅτι ἡ ποίησις εἶνε τὸ ἀφθονώτατον ἐμπόρευμα τῆς φιλολογικῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅτι ἐπομένως κατὰ τὴν οἰκονομολογικὴν ἀρχὴν τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, εἶνε καὶ τὸ ἐφθηνότατον, ἐφθηνότερον ἴσως καὶ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἀρθρῶν τῶν ἐφημερίδων. Εἰς τὴν ποίησιν, ἡ ποίησις ἡτυπική, ἡ τὴν παραδεδομένην στιχηρὰν ἐσθῆτα περιβεβλημένη, ἡ ἐξ ῥυθμοῦ τριποδιζούσα καὶ δι' ὁμοιοκαταληκτῶν λαλοῦσα, δὲν ἐξοδεύεται ἐν Ἀθήναις. Ἀπράτος καὶ ἀτίμητος περιφέρει διὰ τῆς ἀγορᾶς τὴν ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον πολυθυρὸν αὐτῆς πορφύραν· ἐκφέρει μάλιστα εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων τοὺς φλογερούς της στεναγμούς, καὶ ἀπελπισ ἐπιδεικνύουσα εἰς ὄμματα ἀσυμπαθῆ τὴν ὠχρὰν τῶν παρειῶν της ἰσχύνητα, κενὰ σχεδὸν πάντοτε ἀνασύρει τῶν ἀγγελίων της τὰ δίκτυα ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῶν εὐτραφῶν βαλαντίων. Πόθεν καὶ διατί ἐν Ἀθήναις ἡ φοβερὰ αὐτῇ ἀπρασία—τὸ γενικὸν αὐτὸ κεσάτι—τῆς στιχηρᾶς ποιήσεως, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ ἐξετασθῇ. Ὁ ἀπὸ μὲν βεβαίως ἐπαγωγὸν τὸ θέμα, καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εὐάρεστος—ἐλπίζομεν—εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας· ἀλλ' ἡ περὶ αὐτὸ διατριβὴ θ' ἀπέβαινεν ἱκανῶς μακρά, καὶ ἂν μὴ τι ἄλλο, θὰ παρέτρεπεν ὅμως ἡμᾶς τοῦ κυρίου ἡμῶν θέματος, ὅπερ εἶνε ἀκριβὲς ἡ εὐάρεστος ἐξάφρασις τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης στασιμότητος τοῦ ποιητικοῦ ἐμπορίου, ἣν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη πολλῶν θρηνοῦσιν οἱ ποιητικοὶ τῆς Ἑλλάδος ἱερεῖται.

Ἀν ἡ ποίησις νηστεύει ἐν Ἀθήναις ὁλοκληρου ἔτους τεσσαρακοστὴν, ἔχει ὅμως ἀναντιρρήτως καὶ τὸ πάσχα της.

Τὸ πάσχα δ' αὐτὸ τῆς ποιητικῆς ἀθηναϊκῆς παραγωγῆς, καθ' ὃ ἡ πεζὴ συνήθως Σαχάρα τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας κατακλύζεται αἰφνὴς ὑπὸ πλημμύρας στίχων, καὶ στίχων μάλιστα *mira-*
bile dictu!—ἀγοραζομένων καὶ πληρώνομένων, εἶνε

ἡ πρώτη τοῦ ἔτους. Τὴν χαρμόσυνον αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε ὑπὸ τὴν ἀσφαλῶς προσδοκωμένην καὶ οὐδέποτε ὑστεροῦσαν ἀργυρᾶν τοῦ χρημάτων βροχὴν ἀναθάλλει εἰς εὐθυμίαν καὶ ἀνακλαδοῦται εἰς χαρὰν πᾶσα κατῆφεια καὶ πᾶσα σκυθρωπότης, ὅτε δννεῖνται ὡς ἄνδρες τὰ παιδιά καὶ ἀνασφριγῶσιν ὡς παῖδια οἱ πρεσβῦται, ὅτε ἀντηχοῦσιν εἰς πᾶσαν οἰκίαν εὐφημαὶ καὶ γέλωτες καὶ χαρμόσυνοι κραυγαί, καὶ παίζουσι πάντες καὶ πάντες εὐθυμοῦσι καὶ πάντες ἀνοίγουσι τὰ βαλάντια των, ἵνα δώσωσι μᾶλλον ἢ λάβωσι, τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν μοναδικὴν ἐπιτέλλει τέλος ἀκτὶς ἱλαρὰ θερμοῦ ἡλίου καὶ εἰς τῆς ὠχρᾶς ἑλληνικῆς ποιήσεως τὸ μέτωπον, ποτίζει Δανάης βροχὴ τὸν φθισιῶντα κάλυκα τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, καὶ οἱ στίχοι φύονται ἐν Ἀθήναις ὡς τὰ λευκάνθεμα εἰς τοὺς ἀγροὺς μετὰ τὰς πρώτας ἐαρινὰς βροχάς.

Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι τοῦ ζωογόνου ἐκείνου ὑετοῦ ὀλίγα μόλις καὶ ἀραιὰ ψεκάδες στάζουσι συνήθως εἰς τὸν αἰθῶρα ἡμῶν καὶ τρουθαδούρων τὰ αὐχμηρὰ βαλάντια, καὶ ὅτι αἱ πολὺ αὐχμηρότεροι τῶν διανομῶν, καὶ ὁδοκαθαριστῶν καὶ καπνοδοχοκαθαριστῶν καὶ ὑδρονομῶν καὶ κλητῆρων καὶ πάντων ὅσων διώρυγες ἐλαχίστην μόνον τοῦ ῥεύματος μερίδα ἀφίνουσιν εἰς τὸν διψῶντα ἀγρὸν τῆς ἑλληνικῆς μουσῆς. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πενιχρὰ ποιητικὴ δεκάτη, ὁσάκις δὲν προκαταβάλλεται εἰς μικρὸν πινάκιον πλακοῦντων, ἢ ἰσχνόν τινα κοῦρνον, ἐξατμίζεται συνήθως κατόπιν εἰς νιφάδας ὑποσχέσεων, αἵτινες συντελοῦσι μόνον εἰς ἐπαύξειν τῶν ἐλπιδοφόρων ἐκείνων νεφῶν, δι' ὧν τρέφονται κατ' ἀνάγκην τῶν ποιητῶν ἡμῶν οἱ ῥεμβασμοί. Τὸ γεγονός εἶνε λυπηρὸν βεβαίως ἀλλ' οὐδόλως παράδοξον. Εἶνε ἀπλὴ μικρογραφία τῶν συμβαινόντων εἰς τὸν μεγάλον κόσμον, ὅπου πλουτοῦσιν οἱ ἐκδόται καὶ πένονται οἱ συγγραφεῖς, ὅπου τὸ χρῆμα τῶν ἀναγνωστῶν εἰσρέει μὲν ἀφθονον εἰς τὸν βιβλιοπωλῶν καὶ ἐκδοτῶν τὰ θυλάκια, σπάνιον δὲ μόλις καὶ πενιχρὸν συνήθως περισσεύει διὰ τὰ ἰσχνὰ βαλάντια τῶν γραφόντων. Ἡμεῖς χάριτι θεῆς δὲν πάσχομεν ἔτι κατὰ τοσοῦτον μεγάλας διαστάσεις τὸ εὐρωπαϊκὸν αὐτὸ δυστύχημα, διότι δὲν ἀπεκτήσαμεν ἀκόμη ἐκδότας—ἀδιάφορον, ἐννοεῖται, ἂν ἀπεκτήσαμεν συγγραφεῖς. Ἀπεκτήσαμεν ὅμως ποιητάς, καὶ ἀπεκτήσαμεν καὶ ...διανομεῖς· οἱ δὲ διανομεῖς τρωγαλίζουσι παρ' ἡμῖν τὸ τίμημα τῆς ποιητικῆς εὐφύας, ὅπως τρωγαλίζουσιν αὐτὸ ἀλλαχοῦ οἱ ἐκδόται.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, —πικρὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια, πλὴν εἶνε ἀλήθεια!—οὐδ' αὐτὴν ἂν τὴν εὐγενῆ παρηγορίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ποιηταί, ἢν ἐμπνέει εἰς τὰς μεγάλας καὶ ποιητικὰς καρδίας ἡ συνείδησις ὅτι ἡ δυστυχία αὐτῶν γεννᾷ ἂν τὴν ξένην εὐτυχίαν.

Ὅχι! ὅχι, Ἕλληνες ὑμνοπόλοι, ὅχι

μελιγερῶν τέκτονες κόμων,

ὅχι, φίλτατοι τῆς Μνημοσύνης υἱοί! δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ στίχοι σας πλουτίζουν τοὺς διανομεῖς αὐτῶν. Δὲν ἤξεύρω ἐν γένει ἂν πλουτοῦσιν οἱ νέοι οἱτοι πλάνητες Ἰουδαῖοι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους· ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τ' ὀλίγον ἐκείνο ἢ πολὺ, ὅπερ εἰσρέει τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὸ βαλάντιόν των, δὲν τὸ ὀφείλουσιν εἰς τοὺς στίχους σας, —καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας. Εἶν' ἀληθές ὅτι οἱ στίχοι σας περιβάλλουσιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην δι' ἑορτασίμου ἐσθῆτος τὰς εὐχάς των, καὶ ὅτι αἱ εὐχαὶ των καλοπληρώνονται. Ὅσον ὅμως πληρώνουσιν οἱ διανομεῖς τοὺς στίχους σας, ἄλλο τόσον πληρώνουσιν τοὺς στίχους των οἱ συνδρομηταὶ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ φορολογούμενοι τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Τὸ ἀργύριον δι' οὗ ἀνταλλάσσεται τὴν πρώτην Ἰανουαρίου πᾶν νεπὸν λευκὸν ἢ ποικιλόχρωμον φύλλον χάρτου δὲν εἶνε τίμημα στίχων, ἀλλὰ τίμημα εὐχῆς, καὶ οὐδ' αὐτῆς ἴσως· εἶνε ἀπλῶς μικρὰ μερὶς τῆς γενικῆς φορολογίας, ἣν πληρώνουσιν πάντες πρὸς πάντας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μικροὶ πρὸς μεγάλους καὶ μεγάλοι πρὸς μικρούς, πλούσιοι πρὸς πένητας καὶ πένητες πρὸς πλούσιους, ἄλλοι μὲν εἰς εἶδος ἄλλοι δὲ εἰς χρῆμα, ἄλλοι εἰς λόγους καὶ ἄλλοι εἰς μεσιδιάματα. Ἀν ἡ εὐχὴ ᾗς στιχηρὰ, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐννοεῖται, —διὰ σας πρὸ πάντων, οἷτινες ἐξοδεύετε τέλος ἀπαξ τοῦ ἔτους τὸ εὐρωτικὸν σας ἐμπόρευμα—ἀλλὰ καὶ πεζὴ ἔαν ᾗς, καὶ ἔαν λείπῃ ὅλως ἀδιάφορον. Τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος εἶνε τὸ ἴδιον· ἡ πρώτη τοῦ ἔτους μένει πάντοτε πρώτη τοῦ ἔτους, καὶ ὁ διανομεὺς δὲν θὰ στερηθῇ βέβαια τὸ φράγκον του, διότι εἶχε τὴν φαινήν ἰδέαν νὰ στερηθῇ... τοὺς στίχους σας.

Οὕτως ἔχουσι δυστυχῶς τὰ πράγματα σήμερον, καὶ πολὺ φοβούμεθα μὴ αὐριον ᾗν ἔτι χειρόνα—ὑπὸ ἐποψιν ποιητικὴν, ἐννοεῖται. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ πολλοὶ τῶν διανομῶν ἀπέσεισαν ἤδη τὸν ποιητικὸν ζυγόν, καὶ εὐχονται διὰ πεζοῦ λόγου ὅτι ἔχουσι νὰ εὐχθῶσι πρὸς τε τοὺς ἄλλους καὶ ἰδίως πρὸς ἑαυτούς, ἄλλοι δὲ, πολὺ ἐπαναστατικώτεροι, κατήργησαν ἐντελῶς τὰς εὐχάς καὶ προσφέρουσι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους εἰς τοὺς συνδρομητάς των ἐν ἡμερολόγιον π.χ. ἢ ἄλλον τινὰ πρόσφορον εὐαρχισμόν, καὶ ἄλλοι, νεωτεριστικώτατοι πάντων, ἐγχειρίζουσιν ἀπλῶς... τὸ ἐπισκεπτήριόν των, λησιμονοῦντες ὅμως μετριοφρόνως νὰ θλάσωσι τὴν γωνίαν του, ἢ νὰ τὸ ἐγχειρίσωσι καὶ διπλοῦν, ὁσάκις ἀποτείνονται πρὸς ἐγγάμους. Συνησθάνθησαν, βλέπετε, οἱ ἄλλοτε τοσοῦτον πιστοὶ ἐκδόται τῆς πρωτοχρονίου ποιήσεως, ὅτι οὐδὲν οἱ στίχοι πρὸς τὰ ἄλλα, διότι μακρὰ ἴσως τοὺς ἐδίδαξε πείρα, ὅτι τὸ ἀγιοθασιλιάτικον δῶρόν των δὲν ἐμετρεῖτο πρὸς τοὺς στίχους των, ἀφοῦ ἐδίδετο πάντοτε πρὶν ἢ ἐκεῖνοι ἀναγνώσθωσιν. Ἐ-

νόησαν ὅτι τῶν συνδρομητῶν των ἡ γενναίω-
δωρία δὲν ἀνεπτύσσετο κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς
τὴν ἐμπνευσιν τῆς Μούσης, ἥς ἐγίνοντο chape-
rons, καὶ ἤρχισαν συλλογίζεσθαι φυσικῶς,
ὅτι οἱ στίχοι εἶνε περιττοί. Δι' αὐτὸν δὲ ἴσως
τὸν λόγον ἐξέπεσε βαθμηδὸν καὶ ἡ περιωθεῖσα
ἐν ζωῇ καλλιδικῇ ποίησις ὅπου, ἀπὸ πτώσεως
εἰς πτώσιν, κατήντησεν ἐφέτος.

— Ἀφοῦ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ᾔνε οἱ στίχοι
μας, τὸ δῶρόν μας μένει πάντοτε τὸ ἴδιον,—
εἶπον καθ' ἑαυτοὺς οἱ διανομεῖς, περιττὸν εἶνε
τοῦλάχιστον νὰ ἐκλέγωμεν τοὺς στιχοῦργους
μας.

— Ἀφοῦ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν γράψωμεν, ὁ
διανομεὺς μας δὲν ζημιώνεται,—εἶπον καθ' ἑ-
αυτοὺς οἱ στιχοῦργοι—ἄς γράψωμεν ὅ,τι φθά-
σωμεν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ὑπογράφωμεν.

Καὶ . . . hinc illae . . . ineptiae

Ἄλλοτε αἱ σιχηραὶ προσφωνήσεις ἄς προσέ-
φοραν τὴν πρώτην τοῦ ἔτους οἱ διανομεῖς τῶν
σπουδαιοτέρων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἦσαν πολ-
λάκις ἔργα ἀληθοῦς ποιητικῆς ἀξίας· σπουδαῖαι
μὲν, ἀπετέλουν συνήθως ποιητικὸν οὕτως εἰ-
πεῖν ἀπόσταγμα τῶν πολιτικῶν φρονημάτων
τῆς ἐφημερίδος· εὐτράπελοι δέ, ἦσαν σάτυραι
καινωνικαὶ πλήρεις ἄλατος καὶ εὐφυίας, καὶ ἐν
πάσῃ περιπτώσει ἀντανέκλων φάσιν τινὰ οἰαν-
δήποτε τῆς συγχρόνου πολιτικῆς ἱστορίας τοῦ
τόπου. Ἀνεγινώσκοντο ἀπληστώως, ἐζητοῦντο,
ἐσχολιάζοντο, καὶ οὐχὶ σπανίως ἐκρίνοντο ὁ-
μοταγεῖς πρὸς τὰ κάλλιστα πολιτικὰ ἄρθρα τῆς
ἐφημερίδος.

Τότε ὅμως τοὺς ποιητάς, οἵτινες ἔμελλον νὰ
προσφωνήσωσι τοὺς συνδρομητάς των, ἐξέλεγον
οἱ συντάκται αὐτοὶ τῶν ἐφημερίδων. Βραδύτε-
ρον ἐπεκράτησε νὰ ἐκλέγωσιν αὐτοὺς οἱ διανο-
μεῖς· σήμερον δὲ πολὺ φοβούμεθα μὴ οἱ διανο-
μεῖς ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἢ μὴ ἐταύ-
τίσθησαν μᾶλλον διανομεῖς καὶ ποιηταί.

Δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς
τὰ παλαιά, ἵνα φέρωμεν ἀποδείξεις τῶν ἡμετέ-
ρων λόγων. Τὰ χαρίεντα ἐκεῖνα ποικιλόχροα
φύλλα παρέστυρεν ἡ φορὰ τῶν χρόνων, ὡς ὁ νό-
τος τοῦ Νοεμβρίου τὰ φαιά τοῦ φθινοπώρου
φύλλα, καὶ ἐσφράγισε πρὸ πολλοῦ ἡ λήθη, ὡς
μνήματος θαρεῖα πλάξ. Ἄς ἀναδράμωμεν ὅμως
εἰς τὰ πρόσφατα, ἅτινα ζῶσιν ἐτι νωπὰ ἐπὶ
τῆς τραπέζης ἡμῶν, καὶ ἄς ἀναθεωρήσωμεν
μετὰ τοῦ εὐμενοῦς ἡμῶν ἀναγνώστου τὴν ἑλ-
ληνικὴν ποίησιν, ἥτις προέκυψεν ἐφέτος ἐκ μέ-
σου τῶν χιόνων, ὑπὸ τὸν ψυχρὸν καὶ παραθιγὸν
ἥλιον τῆς πρώτης Ἰανουαρίου. Ἡ ἐπιθεώρησις
ἡμῶν δὲν θὰ ᾔνε, ὡς ἐλπίζομεν, δυσάρεστος· ἴ-
σως μάλιστα ἀποβῇ ἐπὶ τέλους καὶ διασκεδα-
στικὴ εἰς ὅσους λάβωσι τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς
παρακολουθήσωσιν.

Οἱ ὁδοκαθαρισταὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶνε πλέον

οἱ παλαιοὶ μας γνώριμοι. Ἰλλαξεν ἡ προϊστα-
μένη ἀρχή· ἡλλαξε φυσικῶς καὶ τὸ ὑπηρετικόν
τῆς προσωπικόν, ἡλλαξαν φυσικῶς καὶ οἱ στί-
χοι του. Οἱ ἀφελεῖς ἐκεῖνοι παλαιοὶ στίχοι, ἔργον
γνωστοῦ ποιητοῦ, δι' ὧν μᾶς ἐχαιρέτιζον ἄλ-
λοτε:

Ἄν εἰς τὴν αὐλὴν σας τύχη τὴν αὐγὴν ὁποῦ περῶ
ἢ μικρὸν τι σκουπιδάκι, ἢ νεράκι γθεσινό,
μὲ τὸ σάρωμά μου τρέχω, καθαρίζω τὴν αὐλὴν,
καὶ λαμποκοποῦν οἱ δρόμοι, κ' ὅλα φαίνονται γυαλί...
ἐξέλιπον ἐφέτος. Μένουσι τεθαρμμένοι τίς οἶδεν
εἰς τίνος παυσανίου σκουπιδοῦ τὰ θυλάκια· ἂν-
τ' αὐτῶν δὲ μᾶς ἀναγγέλλει, γοργὸς τριποδι-
ζων, ὁ πατριωτικὸς λυρισμὸς τῶν νέων ὁδοκα-
θαριστῶν, ὅτι·

. . . ἂν τὰ φέρῃ ὁ Θεὸς
κ' ἡ χώρα μας αὐξήσῃ,
τότε κ' ἡμεῖς οἱ δούλοι
μ' αὐτὸ τὸ σάρωμά μας
θὲ νὰ σαρώνομε παρᾶ,
κ' ὅχι σκουπίδια βρωμερά!

Ἔχουσι, βλέπετε, πατριωτισμὸν οἱ ὁδοκαθα-
ρισταὶ μας· ἀλλὰ συλλογίζονται κάπως καὶ τὴν
βελτίωσιν τοῦ μέλλοντός των.

Οἱ ὑπηρετομέσονται—νεότευκτοι δημόσιοι λει-
τουργοί, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώ-
σται,—σαλπίζουσι πολεμιστήριον, καὶ καλοῦσιν
ὁλόκληρον τὸ τάγμα των εἰς τὰ ὅπλα. Ἐγεί-
ρου, κραυγάζουσι,

. . . ἐγείρου νὰ σὲ ἴδουν στὸ ποδάρι,
νὰ τρομάξουν ὅσοι τώρα σὲ φωνάζουν ξυπολιάρη.
Ἡ πατρίς σὲ μᾶς ἀνέκει, καὶ ἄς γίνωμεν κομμάτια,
ἄς δουλεύουν ἱστοὺς τυράννοὺς ὅσοι ἔφτιασαν παλίτια.

Μὴ νομίσῃ δέ τις, ὅτι δὲν ἔχουσι καὶ οὗτοι
ἐνδόμυχόν τινα πόθον νὰ γτιάσουν παλάτια.
Τοῦναντίον! ἀπεπειράθησαν μάλιστα νὰ συνα-
γάγωσι τὰ πρῶτα πρὸς τοῦτο κεφάλαια, φορο-
λογοῦντες ἀνὰ πεντήκοντα λεπτὰ τὸ κεφάλαιον
τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὰς ὑπηρετρίδας μας· ἀλλὰ
δυστυχῶς ἡ ἀστυνομία τὸ ἐμυρίσθη ἐγκαίρως
. . . καὶ ἐκ τούτου ἴσως οἱ στίχοι των.

Τὸ αὐτὸ πολεμικὸν μένος ἐμπνέει ἐφέτος καὶ
τὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν, ὅστις ὑπολαμβάνων,
φαίνεται, τὰς καπνοδόχους ὡς Τούρκους, κ' ἐ-
τοιμαζόμενος νὰ ἱππεύσῃ—ὡς στρίγλα τις τῆς
μεσαιωνικῆς μυθολογίας—ἐπὶ τοῦ σαρώθρου του,
ἀναφωνεῖ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ:

Χαίρετε ὅπλα θεῖα, καὶ σκούπα θαρβύαλέα,
Μοιάζει τὸν ἀρειμάνιον καὶ δεξιόμουν ἱππέα.
Κ' ἐγὼ αὐτὸν θὰ μιμηθῶ, κ' ὡς λέων θὰ ὁρμήσω,
καὶ μὲ τὰ τζάκια θὰ πιασθῶ καὶ θὰ μονομαχήσω!

Μὴ τρομάζετε διὰ τὰ τζάκια σας! Ὡς πολλοὶ
συνήθως τῶν ἡρώων, ὁ καπνοδοχοκαθαριστὴς
μας τὸ λέγει ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνει.

Οἱ ὑδρονομεῖς μας εἶνε εὐτράπελοι, ἐπέτυ-
χον δέ, φαίνεται, καὶ ποιητὴν διαβασμένον.
Μᾶς ἐνθυμίζουσι τοῦ Πινδάρου τὸ ἄριστον μὲν
ὑδωρ, καὶ προσηθέτουσι:

Ἀλλὰ σεῖς ζητεῖτε στίχους, διὰ τοὺς ἄλλους τί σᾶς
[μέλει ;
Καὶ ἐξ ἄλλου πάλιν ὑδωρ καθαρὸν ἕκαστος θέλει·
"Οχι! ὅχι! τόσον ἀπληστοὶ καὶ ἀδιάκριτοι δὲν
εἴμεθα." Ἄς μᾶς δώσουν τὸ δεῦτερον καὶ τὸ πρῶ-
τον χάρισμα των.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ φωταερίου εὐχονται εἰς τοὺς
κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν

τὸ γὰρ νὰ προφθάσῃ
τὴν πόλιν νὰ φωταγωγῇ καθὼς τῆς Βρετανίας
Λονδίνον τὴν πρωτεύουσάν μεθ' ὑπερφανείας,
ὑποθέτοντες παραδόξως, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν
Ἀθηνῶν ἀποτελοῦσι τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑται-
ρίας τοῦ ἀεριοφωτός.

Ἄς μεταβῶμεν νῦν εἰς τοὺς διανομεῖς τῶν
ἐφημερίδων, παρατρέχοντες κατ' ἀνάγκην τὰς
ἄχρους καὶ ἥμιστα διασκεδαστικὰς, καίτοι πα-
ραδόξως πρωτοτύπους, εὐχὰς τοῦ πολυπληθοῦς
τάγματος τῶν παντοειδῶν κλητῆρων καὶ ἄλ-
λων μικροτέρων φορολόγων, εἰς οὓς προσετέθη
ἐφέτος καὶ ὁ διανομεὺς τῶν συγγραμμάτων,
ὅστις προλογίζων:

"Ἐνα χρόνον περιμένω νὰ προβῶ κ' ἐγὼ συντάκτης,
τὰς ἰδέας μου νὰ ἐκφράσω, χάριν τοῦ κοινῶς λαοῦ,
ἀντιγράφει κατόπιν ἐν ἄσμᾳ γνωστὸν εἰς τοὺς
ἡμετέρους ἀναγνώστας, τίς οἶδε παρὰ τίνος τῶν
κυρίων του διδασκῶν τὴν τέχνην.

Ἄς ἀναφέρωμεν ὅμως ἐν παρόδῳ, διότι θὰ
ἦτο κριμὰ ἀληθῶς νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητον,
τὸ στιχηρὸν μνηολόγιον τοῦ καφεπώλου τῆς
Βουλῆς, ὅστις πανηγυρίζων δι' ἐνὸς τετραστίχου
ἕκαστον τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἔτους, ἀποτεί-
νει τὸ περιπαθὲς αὐτὸ παράπονον εἰς τὸν Νο-
έμβριον:

Ποῦ τῆς ἐξοχῆς τὰ κάλλη,
ποῦ ἡ τόση ποικιλία ;
Μὴν Νοέμβριος καυμένε,
διατὶ τόση κακία ;

Δὲν πρέπει δ' ἐπίσης νὰ λησμονηθῶσιν οἱ δι-
ανομεῖς τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων, οἵτινες
ἐν μέσῳ τριάκοντα ἐννέα πολυσχέμων θαυμαστι-
κῶν καὶ ἐρωτηματικῶν σημείων, βεβαιοῦσι διὰ
τῶν φοβερωτέρων σίχων, οἵτινες ἐγγράφησαν ἀπὸ
καταβολῆς Ἑλλάδος, ὅτι

ὅπως ἡ δάβδος ἡ ξηρὰ ἐβλάστησε κλωνάρια !,
φωνάζει! ὁ Βασίλειος ! ὁ τῆς Καππαδοκίας !
τοιουτοτρόπως δύναται καὶ ὁ διάδοχός μας,
νὰ πάρῃ τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Μαβρού ! Κωνσταντοῦ !!
ὁ ἐνδοξὸς τῶν Γιγαντῶν ? μέγας Καραϊσκάκης ?
ἐκ τοῦ λαμπροῦ μνημείου του τοῦς Ἑλλήνας εὐχάται...

Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐφημερίδων οἱ βάρδοι δὲν εἶνε
ὀλιγώτερον ἀστεῖοι οὐδ' ὀλιγώτερον ἀκατανόη-
τοι τῶν μνημονευθέντων ἤδη συναδέλφων των.
Πολὺ φοβούμεθα μάλιστα, μὴ αἱ πλεῖστα τῶν
ἐφετεινῶν των προσφωνήσεων ἐγγράφησαν μετὰ
προηγουμένην αὐτῶν συνεννόησιν.

Ἀκούσατε π.χ. ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀποφαινόμενον
ἱεροφαντικῶς:

Μέλαν εἶνε τὸ παρελθόν, πλήρες πικρῶν ὁδῶν,
κάτοπτρον εἶνε ἀκριβὲς σθεσθέντων μεγαλειῶν.
Εἶνε ὁ τάφος ὁ σκληρὸς ἑλληνικῶν ὀνείρων,
εἶνε παλαίστρα ἄδοξος τῶν φαύλων ὑπουργείων.
Φεύγει οἰκτρὸν τὸ παρελθὸν ὡς ὑδωρ καταρρέων,
τὸ μέλλον δὲ προσμειδεῖ εὐέλπει καὶ ὄρατον.

Ἐννοήσατε τίποτε ; "Οχι, βέβαια. Οὐδ' ἐγώ.

Ἀκούσατε ἄλλον, εἰς ὃν ὁ ποιητικὸς του με-
τεωρισμὸς ὑπαγορεύει τὰ ἐξῆς ἀμίμητα :

"Ὡς φωστὴρ τῆς ἀληθείας ἀντέλλει νέος χρόνος !
Στρέψατε τὸ βλέμμα, φίλοι, πάντες κλίνετε τὸ γόνυ,
ἐκθαμβοὶ εἰς τὴν ἐλπίδα, ἣν προδίδται ἀφῆκαν μόνοι,
καὶ μὴ τυχὸν ὑποθέσητε, ὅτι μεταβάλλομεν κατὰ
κεραίαν τὸ κείμενον.

Ἄλλος, μετριοφρονέστερος τοῦλάχιστον, καὶ
ἐκ προοιμίων ἐξευμενίζων τοὺς ἀναγνώστας του,
λέγει ἐν ταπεινοσύνῃ:

. . . καὶ τότε ἂν δὲν χύσω
στίφη ἐκλάμπρων ἰδεῶν καὶ σκέψεων μεγάλων,
πταίετε σεῖς οἱ θέλοντες τὴν λύραν νὰ τονίσω !

Αὐτὸ δὲ ἔλειπε τότε ! νὰ πταίωμεν ἡμεῖς,
ἂν ὁ κύριος οὗτος δὲν γύνει στίφη ἐκλάμπρων
ιδεῶν. Ποῖος τοῦ εἶπε . . . ; il est si facile de
ne pas écrire.

Τέταρτος, καὶ πάντων ἀρειμανιώτατος, βε-
βαιῶς, ὅτι

"Ἄν δὲ ματώσουμε τὴ γῆ, τὴν χώραν ποῦ ζητᾶμε,
τὸ ζήτημα δὲν ἔπασσε ἂν σῶκο νὰ τὸ φάμε.

Ἐδῶ σχόλιον δὲν χωρεῖ. Ὁ ἄνθρωπος, βλέ-
πετε, ἐκφράζει καθαρῶτα τὴν ἰδέαν του.

Ἀρειμάνιοι εἶνε καὶ ἄλλοι βάρδοι, ἀλλὰ τὸ
πολεμικὸν αὐτῶν μένος ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ἐλεγειακὴν τὴν ἐπιχρῶσιν, καὶ κινεῖται μᾶλλον
μετὰ τίνος δυσθυμίας ἐπὶ τῇ μέτρῃ τοῦδε ἀπο-
τυχία τῶν ἑλληνικῶν ἐλπίδων. Τούτων οἱ στί-
χοι εἶνε οἱ σχετικῶς ὑποφερτότεροι ὅσων ἔβρεξεν
ἐφέτος ἡ πρώτη Ἰανουαρίου. Εἰς αὐτοὺς δὲ κα-
ταλέγονται οἱ ἐπόμενοι :

"Ὁ ταχυδρόμος πέρασε, καὶ ταχυδρόμος φτάνει,
μὲ τὴν χαρὰν τὸ πρόσωπο καὶ μὲ τὴν λεβεντιά του.
Πόσαις δὲν ἔχει συμφοραῖς, πόσαις πληγαῖς νὰ γιάνῃ,
καὶ πόσοι πόθοι δὲ ξυπνοῦν κρυφὰ τὸ πάτημά του !
Ἰσως ἀπὸ τῆς μέρας τοῦ λαμπρότερου μὲν μέρα
θὰ ξεμερώσῃ χαροπὴ, ἴσως εἶνε γραμμένον
ἐκεῖ ψηλὰ ἔς τὸν Ὀλυμπον, ἔς τὴν Ὀσσα ἐκεῖ πέρα
τὸ γαλαζίνιον φλάμπουρα νὰ ἴδομεν στηλωμένο !

Δὲν μνημονεύομεν τῶν ἄλλων, διότι πάντες
σχεδὸν εἶνε παράφρασις τῶν ἀνωτέρω, καὶ πλὴν
τούτου φοβούμεθα μὴ κουράσωμεν ἐπὶ τέλους τὸν
ἀναγνώστην. Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὅμως—κ' ἐλπί-
ζομεν ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν ἄδειαν,—
ἀφοῦ διετρέξαμεν μετ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἀνυ-
δρον ἐκείνην Σαχάραν, νὰ σταματήσωμεν τὸ
βῆμα εἰς μικράν τινα ὁάσιν, τὴν μόνην δυστυ-
χῶς, ἣν μᾶς παρέχει ἡ ἐφετεινὴ ποίησις τῆς
πρώτης τοῦ ἔτους. Εἶνε προσφωνήσις ἱκετήριος
ἀπόρου μαθητοῦ, καταλήγουσα διὰ τῶν ἐπομέ-
νων καλῶν στίχων :

Φεῦ, ἡμῶν ἄλλοτε κ' ἐγὼ υἱὸς καλῆς οἰκίας·
ὅ, τι ζητῶ τὸ ἐξιδόν. . . ἄλλα ἡ φωνὴ μου
κατέπεσεν ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου ὁλοφάνης,
καὶ ἤδη ἄρτον σὰς ζητοῦν ξηρὸν τὰ δάκρυά μου!
Δότε μου, δότε! Ὅμως μὴ τὴν ὄψιν μου ἰδῆτε·
τὴν ἐντροπὴν τοῦ δυστυχοῦς αἰτοῦντος σεβασθῆτε!

Οἱ στίχοι οὗτοι ἐλέγχουσι προδότην τὸν κά-
λαμον διακεκριμένου ἡμῶν ποιητοῦ, οὐτινὸς ἔ-
λαως ἡ Μοῦσα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν αἰδήμονα
πενίαν.

Ἄπας ὁ λοιπὸς φορυτὸς τῶν καλανδικῶν σι-
χουργημάτων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1880, ἐκ-
τὸς ὀλίγων ἐντίμων ἐξαιρέσεων, φαίνεται μάλ-
λον ἔργον τῶν διανομέων αὐτῶν, οὔτινες, συν-
αισθανθέντες πιθανῶς, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέγομεν,
ὅτι εἶνε περίττη ἡ ποίησις ὡς συνοδὸς τῶν εὐ-
χῶν των, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιληφθῶσι αὐτοὶ μὶ-
νοὶ των τοῦ ἔργου.

Δὲν τοὺς ἐλέγχουμεν διὰ τοῦτο. Ὡς ἦτο ἀ-
γνωμοσύνη μας νὰ τοὺς μεμφθῶμεν δι' ὅσῃν
μᾶς παρέσχον διασκέδασι.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΓ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ ***. ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1880.

Πέντε ὁλοκλήρους μῆνας εἶχον νὰ λάβω γράμ-
μα σου, καὶ ὑπέθετον ὅτι μὲ εἶχες ἐντελῶς
λησμονήσει, ὅτε, ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας, ὅθεν
ἔλειψα καθ' ὅλον σχεδὸν αὐτὸ τὸ διάστημα,
εὗρον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τρεῖς σου συγχρό-
νως ἐπιστολάς, πλήρεις πικρῶν μὲν παραπόνων
διὰ τὴν σιωπὴν μου χαριεστάτων δὲ λεπτομε-
ρειῶν τῶν περιπλανήσεών σου καὶ τοῦ ἐν Πα-
ρισίοις βίου σου. Καὶ εἰς μὲν τὰ παράπονά σου
ἀπαντᾷ, ἐπαρκῶς ἐλπίζω, ἡ ἀπουσία μου, ἡ-
τις, σημειῶσαι καὶ τοῦτο εἰς λογαριασμὸν τῆς
εὐλικρινείας μου, μ' ἔδωκε νέαν ἀφορμὴν ὅχι μόνον
νὰ ἐκτιμῇσω τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ καὶ νὰ
καμαρώσω πάλιν διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁ-
ποῖαν σοῦ προξενεῖ ἡ ἀθηναϊκὴ μου φλυαρία. Αἱ
δὲ λεπτομέρειαι τῆς κατὰ τὸ πεντάμηνον αὐτὸ
διάστημα ζωῆς σου, γεγραμμέναι μεθ' ὅλης ἐ-
κείνης τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀφελοῦς ἀσυναρτη-
σίας, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν νωχελῆ σου φύσιν,
μὲ κατεγοήτευσαν ἀληθῶς, καὶ μὲ μετεβίβασαν
πολλάκις, ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἀπὸ τῆς μικρᾶς μου
ἀθηναϊκῆς φωνῆς εἰς τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα τοῦ
εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Αἱ λεπτομέρειαι ἰδίως τοῦ
παρισινοῦ χειμῶνος, ἡ ὥραία σου περιγραφή τῆς
χιονοσκεποῦς παρόδου τῶν Ἡλυσίων καὶ τοῦ πα-
γωμένου Σηκουάνα, καὶ ἡ ὁδυνῆρά σου ἀφήγη-
σις τῆς διαρκοῦς φορικιάσεως, ἥτις σὲ κατεῖχεν
ὑφ' ὅλας σου τὰς σισύρας καὶ μ' ὅλην τὴν σπιν-
θηρακίζουσαν ἐστίαν σου, μ' ἔκαμε πολλάκις νὰ
διαβράγῃ εἰς ἄσβεστον γέλωτα. Ἡξεύρεις διατί;
Ἐνθυμήθην τὰς καλοκαιρινὰς σου ἐπιστολάς, καὶ

τὴν δροσομανίαν ἥτις σὲ εἶχε καταλάβει· ἀνε-
μνήσθην ὅτι ἀφῆκες ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ τὴν Ἑλ-
βετίαν, διότι δὲν τὴν εὕρισκες ἀρκετὰ δροσε-
ράν, καὶ ὅτι ἐβάδιζες πρὸς βορρᾶν εἰς ἀναζητή-
σιν ψύχους· ἐσυλλογίσθην τέλος τὴν δεινὴν
ἐλληνικὴν παροιμίαν: τὰ μικρὰ δὲν ἡθελες, τὰ
μεγάλα γύρουνες, καὶ ἐξεκαρδίσθην σκεπτομένην,
ὅτι εἴκοσι βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μῆδεν εὐχαρίστησαν
τέλος πάντων καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἀπλη-
στείαν σου.

Ἡξεύρεις ὅμως ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ἀ-
σημοὶ Ἀθηναῖοι δὲν καθυστερῆσαμεν εἰς τὴν
τουρτουριστικὴν συναυλίαν, τὴν ὁποῖαν συνε-
κρότησαν ἐφέτος οἱ πάγοι καθ' ὅλην τὴν Εὐρώ-
πην; Τετράκις μέχρι τοῦδε ἐλεύκανεν ἡ χιὼν
τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ὁρόφους τῶν οἰκῶν μας· ὁ
βορρᾶς, τοῦ ὁποῖου ἐθρηνοῦμεν ἄλλοτε καὶ ἰδίως
πέρυσι τὴν ἀπουσίαν, πνέει ἀδιακόπως σχεδὸν
ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν, καὶ τὰ ὕδατα τῶν ὑπαί-
θρων ἀυλάκων παγώνουσι κατὰ πᾶσαν σχεδὸν
νύκτα. Εὐτυχῶς παγώνει μαζὺ των καὶ ὁ πη-
λὸς τῶν ὁδῶν μας, αἵτινες στίλβουσιν οὕτω καὶ
λαμποκοποῦσι τὴν πρωΐαν, ὅσον οὐδεμίαν ποτὲ
δημοτικὴ ἀρχὴ θὰ τὸ κατάρθωνε.

Δὲν σοῦ περιγράψω λεπτομερῶς τὰ τοῦ χει-
μῶνός μας, διότι τί νέον δύνανται νὰ μάθωσιν
οἱ δύο μόλις βαθμοὶ ψύχους, τοὺς ὁποῖους ἐξή-
σαμεν ἡμεῖς, εἰς τοὺς εἴκοσι, τοὺς ὁποῖους ἐξη-
σες σύ; Τὰ συνάχιά μας, καὶ τοὺς βῆχάς μας
καὶ τὰς πορφυρὰς μας ρίνας, τὰ εἶχετε, ὑπο-
θέτω, καὶ σεῖς, πολὺ ἀφθονώτερα καὶ ποικιλώ-
τερα, καὶ οὐδεμίαν ἐπομένως θὰ ἔχεις διάθεσιν
νὰ μάθης, ποσάκις ἐπταρτίσθην κατὰ τὸν πα-
ρελθόντα μῆνα, καὶ πῶς βασανίζομαι νὰ θερα-
πεύσω τὰς χιονίστρας τῶν χειρῶν μου. Ὅ, τι
ὅμως θέλεις νὰ μάθης, ὅ, τι ἀπαραιτήτως ἐπι-
θυμεῖς νὰ σοῦ διηγηθῶ, εἶνε τὸ πῶς διασκεδά-
ζομεν ἐφέτος. Χορεύομεν; Πηγαίνομεν εἰς τὸ
θέατρον; Ἀκούομεν μουσικὴν; Γίνονται συνα-
ναστροφαί;

Εἰς ὅλα σου αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀδύνατον,
ἐννοεῖς, μοῦ εἶνε ν' ἀπαντήσω διὰ μιᾶς καὶ μόν-
νης μου ἐπιστολῆς. Ἠσύχασε ὅμως, καὶ δὲν θὰ
σ' ἀφήσω δυσηρεστημένην, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὰ
μάθης ὅλα. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ βαρυνθῇς ἐπὶ τέ-
λους τὴν φλυαρίαν μου, ἐπὶ τῷ ὅρῳ *bien en-
tendu* νὰ βαρυνθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν σου. Χο-
ρεύομεν; ἐρωτᾷς. Καὶ τί ἄλλο κάμνομεν; σοῦ
ἀπαντῶ. Οἱ χοροί, καὶ αἱ χορευτικαὶ ἐσπερίδες,
καὶ αἱ δευτέραι (θὰ ἔπρεπεν ἴσως δευτέραι
κατὰ σέ, ἥτις εἶσαι à cheval sur la grammaire·
ἀλλὰ τί νὰ σοῦ εἰπῶ; δὲν μοῦ ἔρχεται) καὶ αἱ
τρίται ἤρχισαν ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνός,
καὶ φαντάσου τί κακὸν ἔχει νὰ γείνη μέχρι τῶν
ἀπόκρεω, αἱ ὁποῖαι συμπίπτουν ἐφέτος... τὴν
τρίτην Μαρτίου. Αἱ χορευτικαὶ καὶ διασκεδα-
στικαὶ μας ὁρέξεις ἀνεπτύχθησαν, βλέπεις, κατ'

εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν διάρκειαν τῶν ἀπόκρεω,
καὶ ἀπὸ τῆς α' Ἰανουαρίου, ὅτ' ἐδόθη ὁ πρῶτος
γενικὸς χορὸς τῆς Αὐλῆς, ἐπέρχονται καθ' ἑξέδο-
μάδα ἀλλεπάλληλοι αἱ προσκλησεις, αἱ δὲ ὁ-
λίγαι μας ῥάπτρια δὲν προφθάνουσιν, ὅχι νὰ
μᾶς ῥάπτωσιν, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ μᾶς ἀκούωσι.
Κατήντησαν καὶ αὐταὶ *personnages*, καὶ πολὺ
φοβοῦμαι μήπως ὀρίσωσιν ἐπὶ τέλους ὥρας ἀ-
κροάσεων, ὡς οἱ ὑπουργοὶ μας.

Περὶ τοῦ αὐλικοῦ χοροῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔ-
τους δὲν σοῦ γράφω τίποτε. Ἡτο ὁμοῖος κατὰ
τὴν λαμπρότητα πρὸς τοὺς χορούς τῶν παρελ-
θόντων ἔτων, τοὺς ὁποῖους γνωρίζεις, διότι εἶ-
δες πολλοὺς ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ σοῦ γράψω
λεπτομερέστερον περὶ τοῦ μικροῦ χοροῦ, ὅστις
δίδεται ἀπόψε, διὰ τῆς προσεχοῦς μου ἐπιστο-
λῆς. Ἀς σοῦ εἰπῶ σήμερον ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ
χοροῦ τῆς Κυρίας *Serpieri*, καὶ ταῦτα, σημει-
ῶσαι, οὐχὶ μεθ' ὅλης τῆς λεπτομερείας, τὴν ὁ-
ποῖαν ποθεῖ ἡ ἀπληστός σου περιέργεια, διότι
οὔτε τὰ ὅρια ἀπλῆς ἐπιστολῆς θὰ ἐχώρουν ὅσα
θέλεις σύ, οὔτε ὁ κάλαμος τῆς φιλῆς σου
θὰ ἐπῆρκει. Περὶ τὴν χορευτικὴν αὐτὴν ἐσπε-
ρίδα, — διότι οὕτω τὴν ὀνόμαζον μετριο-
φρόνως τὰ προσκλητήρια — ἐγένετο πολὺς ἐκ
προσιμίων ὁ πάταγος, καὶ ἀμύθητον ὑπῆρξε
τὸ πλῆθος — ἄρρεν καὶ θῆλυ — ὅπερ ἔφερε
τὴν προχθὲς ἐσπέραν ἐνδυμα γάμου. Οὕτω
δὲ τὸ μέγα ἐκεῖνο μέγαρον, τοῦ ὁποῖου ἐθαυμά-
σαμεν, ἐνθυμεῖσαι, ἄλλοτε ὁμοῦ τὰς ἡμιτελεῖς
μὲν ἀλλ' εὐρείας καὶ πολυπληθεῖς αἰθούσας, ἐπλη-
ρώθη μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τελευταίων γωνιῶν
τοῦ μεσορόφου, κ' ἐνόμιζεν ὁ περὶ τὴν δεκάτην
ὥραν τοῦ προχθὲς Σαββάτου εἰσερχόμενος εἰς
τὰ κατάκομα ἐκεῖνα δώματα, ὅτι παρίσταται
εἰς δημοσίαν τινὰ ἀγορεύσιν τοῦ νέου ἡμῶν ἱε-
ροφάντου Μακράκη, πολὺ πρὶν ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς
μετριάσῃ κἄπως τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ νοήμονος
κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας, ὅπερ ἐτίμησεν ἐσχά-
τως τὸν προφήτην, κατὰ τὰς τελευταίας βου-
λευτικὰς ἐκλογάς, δι' ἑπτὰ χιλιάδων ψήφων,
εἰς δόξαν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας! Ἡ πλη-
θὺς δὲ αὕτη, κατὰ τὴν ὁμόφωνον τῆς ἰδίας πλη-
θὺς γνώμην, ὑπῆρξε τὸ μόνον ἐλάττωμα τῆς
λαμπρᾶς ἐκείνης ἐσπερίδος, καθ' ἣν ἡμιλλῶντο
ἡ ἀμίμητος καλλιτεχνικὴ τοῦ οἴκου διακό-
σμησις, ὁ ἀπλετος διὰ φωταερίου φωτισμὸς τῶν
περιχύσεων αἰθουσῶν, ἡ τῆς ὀρχήστρας τελειό-
της, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ κομψότης τῶν ἐσθῆτων,
ἡ χάρις τῶν χορευτρίων, ἡ κοινωνικὴ σημασία
τῶν προσκεκλημένων, τοῦ δειπνοῦ καὶ ἀφθονοῦ καὶ
ἀριστοτεχνικῆς ποιικιλίας, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ προση-
γνῆς εὐγένεια καὶ περιποιητικότης τῶν οἰκοδε-
σποτῶν. Δὲν ἐπιχειρῶ, φιλτάτη, νὰ σοῦ περι-
γράψω τὰ θαυμάσια τῆς οἰκίας, οὐδὲ τὸν καλ-
λίτεχον εὐτρεπισμὸν τοῦ μεγάρου ἐκείνου, ὁ-
περ ἀνήγειρεν ὁ πλοῦτος τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ

ἡ τέχνη διακεκριμένου Ἑλλήνου ἀρχιτέκτονος,
τοῦ Κ. Θεοφιλά. Ὡς ἐχρειάζομην πολλὰς σελί-
δας, ἵνα σοῦ ἀποδώσω διὰ λέξεων τὴν βαθεῖαν
ἐντύπωσιν τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐ-
προξένησεν ἡ κατάλευκος καὶ δι' ἀναγλύφων ἐκ-
ναστοχάρτου περίκοσμος αἰθούσα κατὰ τὴν βο-
ρειοανατολικὴν πρόσοψιν τοῦ μεγάρου, ἡ διαι-
ρουμένη εἰς δύο διὰ κομψοτάτων στήλων ἐκ λευ-
κοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου, ἡ παρ' αὐτῇ δεξιόθεν
μικροτέρα, διακεκοσμημένη διὰ γραφῶν καὶ ἐ-
πίπλων κατὰ τὸν ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' συρ-
μόν, ἡ ἄλλη παρακειμένη, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς
ὁποίας ἀνευρίσκει τις τὸν ῥυθμὸν καὶ πᾶς γρα-
γὰς τῶν πομπηϊκῶν δωματίων, τὸ περαιτέρω
μαγευτικὸν μικρογράφημα τῶν ἀραβουργημάτων
τῆς Ἀλᾶμβρας, καὶ τέλος τὸ ἐκ ξύλου δρυὸς πε-
ρίγλυφον ἐστιατόριον, ὅπου διαρκῶς ἐστρωμένον
κυλικεῖον ἀνέψυχε τοὺς διψῶντας κ' ἐνεδυνά-
μου τοὺς ἀπαύστως σχεδὸν πεινῶντας στομά-
χους τῶν προσκεκλημένων, χορευόντων καὶ μὴ.
Ἄλλως δὲ ἡ περιέργειά σου θὰ ἐπιθυμεῖ ἀναντιρ-
ρήτως λεπτομερέστεραν μᾶλλον καὶ φλυαροτέραν
τὴν περιγραφὴν τῶν κυριῶν καὶ τῶν ἐνδυμα-
σιῶν των. Καὶ δι' αὐτὸ ὅμως... τί νὰ σοῦ
εἰπῶ! ἐντρέπομαι, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ-
λίγα ἐνθυμοῦμαι, διότι ὀλίγα εἶδον. Ἡμεῖς τό-
σον πολλὰ καὶ τόσον πυκναί, ὥστε σὲ βε-
βαιῶ, ὅτι πολλὰς μας φίλας μόλις κατάρθωσα
νὰ ἰδῶ καὶ νὰ χαιρετήσω εἰς τὸ τέλος τοῦ χο-
ροῦ. Σοῦ ἀναφέρω μόνον ἐν γένει, ὅτι αἱ ἐσθῆ-
τες τῶν χορευτρίων ἦσαν βαρεῖαι ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ καὶ ὅλαι σχεδὸν πλούσιαι, ἐκτός ὀλίγι-
στων — δυστυχῶς! — ἐξαιρέσεων. Τοῖχα πτα παν-
ταχοῦ, πλημμύρα *de points d'Angleterre et
de points de Bruxelles*, κεντήματα βαρύτιμα,
φορέματα ἐκ μεταξοπύλου, ἀδάμαντες καὶ μαρ-
γαρίται εἰς σχήματα περιδεραιῶν καὶ πτίλων
καὶ χρυσαλλίδων, ἀνθη χαρίεστα, ὠριότερα
τῶν ἀληθινῶν, καὶ οὐραί... οὐραί... οὐραί...
τόσον μακραί, ὥστε ἐσχίσθησαν, ἐσχίσθησαν
καὶ πάλιν ἔμειναν. Καὶ ποῖαι ἦσαν αἱ ὠραιότε-
ραι τοῦ χοροῦ; θὰ μ' ἐρωτήσης βέβαια. Τί νὰ
σὲ εἰπῶ; Ἡξεύρεις, ὅτι ἔχω τὸ φοβερὸν ἐλάτ-
τωμα νὰ ἦμαι δύσκολος, καὶ ὅτι σπανίως τολμῶ
ν' ἀπονέμω τίτλους καλλονῆς. Πρέπει ὅμως ὁ-
πως δήποτε νὰ διακρίνω μεταξὺ τοῦ πλῆθους
τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν χάριν τῆς Κυρίας Α.,
τὴν ἥρεμον μεγαλοπρέπειαν τῆς Κυρίας Κ., τὸ
ἐπιβάλλον παράστημα τῆς Κυρίας Σ. καὶ τὸ ἀ-
φελὲς ἐκεῖνο ἀλλ' ἀνθρωπιάτων κάλλος τῆς Κυ-
ρίας Ν., ὅπερ κοῖμα ἀληθῶς ὅτι ἀτελῶς ἐκτιμᾷ
ἡ ῥάπτριά της. Ἐκ τῶν δεσποινίδων μὲ ἤρεσαν
πολὺ δύο μικρὰ μικρὰ ἀλλὰ χαρίεστα κοράσια,
ἅτινα διατηροῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀφελοῦς των προ-
σώπου ὅλην τὴν χάριν τῆς νεαρᾶς των ἡλικίας,
καὶ ἀντανάττελλουσιν ἐπὶ τῆς ἐρυθριώσεως μορ-
φῆς των ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀνέκφραστον τῆς ἀθωότη-
τος των ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀνέκφραστον τῆς ἀθωότη-

τητος γόητρον, ὅπερ, δυστυχῶς, ἐξαλείφει παρ' ἡμῖν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἢ μετὰγγίσις τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑσπερίας. Ἡ δεσποινὶς Κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Κ. εἶνε κομψόταται κόραι, καὶ πεποίθησιν ἔχω, ὅτι θὰ γείνωσιν ἔτι κομψότεραι καὶ ὥραιαι κυρίαι.

Ὁ χορὸς ὑπῆρξε ζωηρότατος καὶ πλήρης ἀδιαπτώτου εὐθυμίας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον cotillon διέκριναν ὥραιόταται εἰκόνες—σοῦ μεταφράζω οὕτω τὰς figures—ὧν δύο ἰδίως παρήγαγον ἀληθῶς μαγευτικὸν ἀποτέλεσμα. Κατὰ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν εὗρέθησαν διὰ μίας οἱ πλείστοι τῶν χορευτῶν περιβεβλημένοι πολυχρώμους καὶ ποικίλους ἐκ σιγαροχάρτου ἐνδυμασίας, ὥς ἐξῆγον αἱ χορευτήριαι τῶν ἐκ μικρῶν περιχρῶσων κυλίνδρων, διανεμηθέντων εἰς αὐτάς· ἐπὶ τούτῳ περιεδινοῦντο δὲ οὕτω τὰ χορεύοντα ζεύγη ἐντὸς τῆς καταφώτου αἰθούσης, καὶ τὸ θέαμα μοι ἀνέμνησεν εἰκόνα τινὰ τῶν ἀπόκρεω τῆς Βενετίας, ἣν εἶδον ποτὲ ἐν Ἰταλίᾳ. Κατὰ τὴν ἄλλην ἑθραυὸν αἱ χορευτήριαι κατὰ κεφαλῆς τῶν χορευτῶν πῶν λευκάς ἐκ λεπτοτάτου χαρτίου σφαίρας, καὶ ἀνεπὶ ἑαυτῶν νέφος ὀλόκληρον μικρῶν τεμαχιδίων χάσμου λευκοῦ, ἅτινα ἐπλήρουν, ὥς χιόνος νιφάδες, τὸν ἀέρα, τὸ ἔδαφος, τὰς κόμας τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυρίων τὰ μελανὰ φορέματα. Ἐνόμιζες ὅτι χιὼν κατέπιπτε τὴν στιγμήν ἐκείνην πυκνή, καὶ ἠπόρεες ὅτι δὲν ἤσθάνεσο παγωμένους τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων σου.

Τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τὸ μέγαρον ἦτο σκοτεινόν, καὶ τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων μας ἐπάγωνεν ἀληθῶς ἡ παγερὰ ἀτμοσφαῖρα τῶν Ἀθηνῶν, ἐν μέσῳ τῶν κλειστῶν ἀμαξῶν, αἵτινες μᾶς μετέφερον οἴκαδε.

ΣΟΦΙΑ.

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΑΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχοῦ.]

372.

Οἱ πλείστοι νεανίαι τὴν σκαιότητα καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀφέλειαν νομίζουσι.

373.

Ἐπαύρουσι δάκρυα, καὶ ἡμᾶς πολλάκις ἐξαπατώντα, ἀφ' οὗ ἐξηπάτησαν ἄλλους.

374.

Ὁ νομίζων ὅτι ἀγαπᾷ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, αὐτῆς χάριν, μεγάλως ἀπατάται.

375.

Οἱ μικροὶ τὸν νοῦν συνήθως ἀποδοκιμάζουσι πᾶν ὅ,τι ὑπερβαίνει τῆς ἀντιλήψεως αὐτῶν τὰ ὅρια.

376.

Τὸν μὲν φθόνον καταλύει ἡ ἀληθινὴ φιλία, τὴν δὲ θρύψιν δ' ἔρωσ ὁ ἀληθής.

377.

Ἡ περίνοια ἀμαρτάνει τοῦ σκοποῦ, ὅχι διότι δὲν φθάνει μέχρις αὐτοῦ, ἀλλὰ διότι ὑπερβαίνει αὐτόν. Τοῦτο δὲ αὐτῆς τὸ ἐλάττωμα εἶναι τὸ μέγιστον.

378.

Συμβουλὰς πολλοὶ δίδουσι, σύστημα ὅμως διαγωγῆς οὐδεὶς μεταδίδει.

379.

Ἀμαυρουμένης τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀξίας, συναμαυροῦται καὶ ἡ περὶ τοῦ καλοῦ αἴσθησις αὐτοῦ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου πτωχοῦ τινος χωρίου ἦτο μικρὸς τις μαθητὴς ἀτακτοτατος καὶ ἀμελέστατος ἰδίως εἰς τὴν ἀριθμητικὴν. Ὁ διδάσκαλος θέλων νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πρᾶξιν τῆς προσθέσεως ζωηρότερον, τῷ εἶπε τὸ ἐξῆς παράδειγμα·

«Εἰς τὸ δεξιόν μου θυλάκιον ἔχω πέντε τάλληρα καὶ εἰς τὸ ἀριστερόν δύο· πόσα τάλληρα ἔχω ὅλα ὅλα;

— Γιὰ νὰ τα ἰδῶ! ἀπεκρίθη ὁ μαθητὴς χωρὶς τὸ παράπαν νὰ παραχθῇ.

Καὶ ὁ τάλας διδάσκαλος τί νὰ κάμῃ, ἐγέλασε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ του.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ δξύνοια τοῦ πατρὸς, ὅσον μεγάλη καὶ ἀν' ἧνε αὕτη, ἀμβλύνεται, ὅταν πρόκηται νὰ ζυγίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ τέκνου του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ὁ ἐν Σουεζ τῆς Αἰγύπτου ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Δημοσθένης Μητσάκης, γράφει ἡ «Ἔσπερος», ἀποστελλόμενος ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀνεχώρησεν ἐκ Σουεζ εἰς Ἀβυσσινίαν περὶ τὰ τέλη Μαρτίου 1879. Δι' Ἀδόβης δὲ, ὅπου ἀφίκετο τὴν 20 Μαΐου, καὶ Δαβροταβὸρ ἀνῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην διὰ φιλοφρονεστάτης ἐπιστολῆς προσκαλέσαντά αὐτὸν παρ' ἑαυτῷ καὶ προστάξαντά τὰ δέοντα πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ὁδοπορίας, ἰδίως δὲ τὰ τῆς διαβάσεως τοῦ ποταμοῦ Τακαζέ. Περίεργος δὲ εἶνε ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιπόνου ταύτης ὁδοπορίας. Ὁ Ἑλλήν προξενος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀδόβης τὴν 2αν Ἰουλίου συνοδευόμενος ὑπὸ δέκα στρατιωτῶν, οὓς ὁ στρατάρχης (Ράϊ) Ἀλούλης ἐπεμψεν αὐτῷ μεθ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ (Μπιλέτα)· μετὰ δὲ πορείαν 42 ἡμερῶν, καθ' ἣν καὶ ποταμούς διεκολύμβησε καὶ ὑπὸ χειμάρρων ἐβράχην, ὑπερέβη δὲ πεζὸς πολλάκις μεγάλα καὶ χιονοσκεπῆ ὄρη, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡμίονον δύσβατα, ἀφίκετο τὴν 12[24] Αὐγούστου εἰς Δαβροταβὸρ, τὸ στρατόπεδον τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, ὅστις ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητα εἶχε προαπεσταλ-

μένα διάφορα ἀποσπάσματα πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐπισήμου ξένου. Ἐν ἀποστάσει 1 καὶ 1[2] ὥρας ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ὁ Ἑλλήν ἀπεσταλμένος προῦπηντήθη ὑπὸ σώματος διακοσίων καὶ ἐπέκεινα στρατιωτῶν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, τῶν πλείστων ἀξιωματικῶν ἐφίππων, οἵτινες ἄμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ παραταχθέντες ἐχαιρέτισαν στρατιωτικῶς. Ὁ δὲ διερχομῆς καὶ εἰσηγητῆς τῶν ξένων ἐδεξιώσατο αὐτὸν κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως, πρὸς ὃν ἐμελλε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἀπεσταλμένον. Ὅθεν οὗτος ἐνδυθεὶς ἐν ὑπαίθρῳ τὴν προξενικὴν στολὴν καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, ἀνῆλθε πρὸς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου φθάσας περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰσῆλθον ἀμέσως παρὰ τῷ βασιλεῖ τείνοντι τὴν δεξιάν, δεχθέντι αὐτὸν φιλοφρονέστατα καὶ ἰδίαν μέριμναν δειξάντι περὶ τῆς ὑγείας τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων· μεθ' ὃ ὁ ἀπεσταλμένος προσεκλήθη νὰ καθήσῃ κροτούντων τῶν παρὰ τὴν πύλιν τῶν ἀνακτόρων ἐστημένων πυροβόλων Κρούπ, λαφύρων αἰγυπτιακῶν. Μετὰ δὲ τινα ὥραν συνομιλίας ὁ ἡμέτερος ἀντιπρόσωπος ὠδηγήθη εἰς τὸ παρὰ τὰ ἀνάκτορα ἐτοιμασθὲν αὐτῷ κατάλυμα, ἐνθα ὑπῆρχεν ἐστρωμένη κλίνη πολυτελὴς μετὰ ταπήτων, μεταξίων προσκεφαλαίων καὶ κροσσῶν. Ἐν ταύτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπεμψε δῶρον πρὸς τὸν ξένον 5 παχυτάτας ἀγγελάδας, 5 ἀρνία, 100 ἄρτους διὰ τοὺς ἀκαλούθους αὐτοῦ, 5 ἄρτους δι' αὐτόν, 5 στάμνους ὑδρομέλιτος, 1 λάγηνον βουτύρου, καυσύβυλα, χόρτον, κοιθὴν διὰ τὰ ζῶα, κηρία πρὸς φωτισμὸν καὶ ἄλλα δῶρα ἀνταποδοθέντα τὴν ἐπιούσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου ἀπεσταλμένου διὰ δώρων εὐρωπαϊκῆς τέχνης, δι' ἃ ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐδήλωσεν εὐχαριστίας πρὸς τε τὸν βασιλέα Γεώργιον καὶ τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ὅπερ εἶπεν ὅτι ἰδιαζόντως τιμᾷ, ὁμολογῆσας ὅτι ὑπ' αὐτοῦ ἐδιδάχθησαν οἱ Ἀβυσσινιοὶ τὸν χριστιανισμόν. Καὶ καθ' ἐκάστην δὲ ἐπέμποντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἄφθονα τρόφιμα τῷ προξένῳ. Μετὰ δὲ τὴν παροδὸν τῆς ὑετώδους τοῦ φθινοπώρου ὥρας, ὁ βασιλεὺς ὤρισε τῷ κ. Μητσάκῃ ἡμέραν ἀναχωρήσεως, γράψας πρὸς τὸν στρατάρχην Ἀλούλην πρόσταγμα, ἵνα ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ἐξαγωγήν τῶν καπνῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ Ἑλλήνων.

Καὶ τὴν μὲν 9 Νοεμβρίου ἔδωκε τῷ ἀπεσταλμένῳ διάφορα πολύτιμα δῶρα πευπόμενα τῷ βασιλεῖ Γεωργίῳ μετὰ τοῦ μεγάλου παρασήμου τοῦ Σολομώντος, ἀπονεμηθέντος ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ὑπουργούς. Καὶ τῷ ἀπεσταλμένῳ δὲ ἐδόθη τὸ μέγα παράσημον τοῦ Σολομώντος μετὰ μανδύου, βασιλικῆς χλαμύδος, ἀσπίδος ἀργυροκεντήτου, λόγχης, ξίφους χρυσοῦ, χειρίδος ἀργυρᾶς ἐπιχρῶσου, περιλαμίου ἐκ δέρματος λεοπαρδάλεως μελαίνης, ἔτι δὲ καὶ ἡμίονος μετὰ τιμητικοῦ ἐφίππιου, δύο ἐκλε-

κτοὶ ἵπποι πολυτελῶς σεσαγμένοι καὶ τέσσαρες ἡμίονοι φορτηγοί. Τὴν δὲ 10ην Νοεμβρίου ἔδωκε ῥῆθρον ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἡμίονος καὶ εἰς τὸν καθάσιν τοῦ προξένου. Καὶ ὁρισθείσης τούτῳ συνοδίας 120 στρατιωτῶν μέχρι Μασόβης ἐπέκειτο ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ἑλλήνου ἀπεσταλμένου περὶ τὰ μέσα Νοεμβρίου, ὅτε ἐπεστάλησαν ἡμῖν αἱ ἀνωτέρω εἰδήσεις.

Ἡ Τεράστιον ἀνάπτουζιν ἔλαβεν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τὸ ἐμπόριον τῶν ῥαπτομηχανῶν, εἰς ὃς ἀσχολοῦνται τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι μηχανικοί. Ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξαγωγή μαρτυρεῖται ἐκ τῶνδε τῶν ἀριθμῶν· εἰς Γερμανίαν ἐστάλησαν μηχαναὶ ἀντὶ 539,000 δολαρίων· εἰς Ἀγγλίαν 465,000 δολαρίων· εἰς Μεξικὸν 153,000· εἰς Αὐστραλίαν 110,000· εἰς Κολομβίαν 93,000· εἰς Κοῦβαν 66,000· εἰς Γαλλίαν 41,000· εἰς Βενεζουέλαν 30,000· εἰς Βρασιλίαν 21,000· εἰς Ἀργεντινὴν 18,000· εἰς Σκωτίαν 16,000· εἰς Περὺ 15,000· εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀμερικὴν 12,000· εἰς Βέλγιον 10,000· εἰς Νέαν Σκωτίαν 14,000· εἰς Χαβάη 8,000· εἰς Πορτορικὸν 9,000· εἰς Κιόβαν 7,000· εἰς ἄλλας δὲ τινὰς χώρας 29,000· ἐν συνόλῳ 1,664,000 δολαρίων.

Ἡ ὅλον τὸ δημόσιον χρέος τῆς Γαλλίας συμποσοῦται εἰς 31 χιλιακατομμύρια· πρὸς ἀπότισιν δὲ τῶν τόκων τοῦ ἀπείρου τούτου ποσοῦ ἡ Γαλλία καταβάλλει κατ' ἔτος 1400 ἐκατομμύρια φράγκων!

Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἐναυάγησαν 1638 πλοῖα. Ἡ τιμὴ αὐτῶν τε καὶ τῶν φορτίων ἀναβαίνει εἰς 25,000,000 λιρῶν στερλ. ἐξ ὧν 19,230,000 ἦσαν ἰδιοκτησίᾳ ἀγγλικῇ. Ἐκ τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν ἐπνίγησαν 5,000.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας διαθρυλεῖται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας Βίκτωρ καὶ Γεώργιος, πελαγοδρομοῦντες ἐπὶ τῆς κορβέτας «Βάκχης», παρετήρησαν, ὅτι οἱ ναῦται εἶχον ἐστιγμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονος σταυρὸν ἡ ἀγκυραν ἢ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Τούτους δὲ ἐπιθυμῶντες νὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ δύο πρίγκηποι, ἐστιζαν ἐπὶ τῆς ρινὸς ἀλλήλων ἀγκυραν! Ἡ βασίλισσα Βικτωρία καὶ οἱ γονεῖς τῶν εἶνε ἀπαρηγόρητοι ἐπὶ τῷ στίγματι, δι' οὗ οἱ νεανίσκοι ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσι καὶ δρατῶς διαρκῆ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου αὐτῶν περιπλοῦ τῆς ὑψηλότητος.

Ἐν Γίλλίγγαμ τοῦ Τσάταμ ἐδόθη τῇ παραμονῇ τοῦ νέου ἔτους χορὸς, οὗ τινος συμμετέσχον 59 γέροντες καὶ γοαῖαι, ὧν περ ἀθρόων ἡ ἡλικία συμποσοῦται εἰς 4,259 ἔτη. Ὁ πάντων πρεσβύτατος γεννηθεὶς τῷ 1790, πρῶτος ἐχώρευσεν ἐπιτερπῶς ἄμα καὶ τεχνικῶς μετὰ τῆς συχορευτήρις του, ἰδούσης καὶ αὐτῆς τὸ φῶς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἐκατονταετηρίδα. Τῶν ξένων ἡ

ηλικία κατὰ μέσον ὄρον ἀνέβαιναν εἰς τὸ 72 ἔτος· πάντες δὲ ἐχόρευαν τοὺς ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν συνθηστέρους χορούς, ὧν οἱ πλείστοι παρεδόθησαν ἤδη εἰς τὴν λήθην.

Κατὰ τὸν προσεχῆ Φεβρουάριον γενήσεται ἐν Μαντισσέτορ μεγάλη ἐθνικὴ ἐπιδείξις γυναικῶν, αἵτινες θὰ παρακαλέσωσι τὴν κυβέρνησιν ν' ἀποδοθῇ αὐταῖς πρὸ τῶν προσεχῶν κοινοβουλευτικῶν ἐκλογῶν τὸ τῆς ψηφοφορίας δικαίωμα, ὅπως ἀποφάνωνται καὶ αὐταὶ γνώμην περὶ φορολογίας καὶ ἄλλων σπουδαίων ἐσωτερικῶν ζητημάτων. Τῆς ἐπιδείξεως θὰ συμμετάσχῃσι μόνον γυναῖκες.

Ἄγγλος τις λόγιος, ὁ κ. Σκῆτ, λέγει ὅτι εἰς τὸν Πλούταρχον ἀνήκει ἡ τιμὴ, ὅτι πρῶτος ἔκαμε λόγον περὶ πετρελαίου, καὶ ἔδειξε μάλιστα μίαν πηγὴν αὐτοῦ. Τὸ χωρίον, ἐφ' οὗ στηρίζεται, κεῖται ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου (κεφ. νη'), καὶ ἔχει ἐν παραφράσει οὕτως: «Ὁ ἐπὶ τῶν στρωματοφυλάκων τεταγμένος, ἀνὴρ Μακεδῶν, καλούμενος Πρόξενος, σκάπτων διὰ τὴν βασιλικὴν σκηνὴν μέρος τι παρὰ τὸν Ὄξον ποταμὸν, ἀνεκάλυψε πηγὴν ὑγροῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους· ἐν ᾧ δὲ ἀπηντλεῖτο τὸ πρῶτον φανέν ὑγρὸν, ἀνέβλυζεν ἤδη καθαρὸν καὶ διαυγές ἐλαῖον, οὔτε κατὰ τὴν ὁσμὴν οὔτε κατὰ τὴν γεῦσιν διαφέρειν ποσῶς τοῦ ἐλαίου, ἀπαράλλακτον δὲ κατὰ τὴν στιλπνότητά καὶ λιπαρότητα, καὶ ταῦτα ἐν ᾧ ἡ χώρα ἐκείνη οὐδ' ἔχει καὶ ἐλαίας». Ὡς ἀληθὴς δ' Ἄγγλος ὁ κ. Σκῆτ τελειώνει τὸ εἰς τὸ Ἀθηναῖον ἀποσταλὲν περὶ πετρελαίου ἀρθρίδιόν του τοῦτο καὶ μὲ μίαν πρακτικὴν ιδέαν. Ἄν ἐν, λέγει, ὑπῆρχε πετρελαῖον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὄξου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, εἶνε πιθανόν, ὅτι θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ καὶ τώρα τοῦτο ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃ τις ἐκεῖ καὶ νὰ ἴδῃ.

Ὁ κ. Α. Mezières ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τοῦ ἀρκέως ἐκδοθέντος ἀξιολόγου συγγράμματος τοῦ κ. Joseph Reinach «Voyage en Orient», ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Χρόνῳ» τῶν Παρισίων μακρὸν καὶ φιλελληνικώτατον ἄρθρον, οὗτινος τὸ τέλος ἔχει οὕτως: «Οἱ Ἕλληνες πρέπει πρὸ πάντων νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὸν ἐκυτόν των, ἀπὸ τοὺς πάρα πολὺ ἐπιδειξίους μηχανορράφους τῶν κοινοβουλευτικῶν ῥαδιουργιῶν, ἀπὸ τοὺς ἀνεὺ ἀσθενῶν ἰατροὺς, ἀπὸ τοὺς ἀνεὺ πελατείας δικηγόρους, οἵτινες ἀπορρόφῳσι παρ' αὐτοῖς πᾶν ὅ,τι παράγεται ἐκ πάσης ἐργασίας, ἀπὸ τοὺς τετρακισχιλίους «πολιτικούς», οἵτινες δημηγοροῦσιν εἰς τὰ καφενεῖα τῶν Ἀθηνῶν, ἀνθρώπους πλήρεις βεβαίως νοημοσύνης καὶ ἀξιαγαπήτους ἀλλ' ὅμως φλυαροὺς ὀλίγον καὶ μεγαλορρήμονας. Κάτωθεν τῶν δῆθεν διεπουσῶν τούτων τάξεων, αἵτινες ὅμως οὐ μόνον δὲν διεπούσι τίποτε, ἀλλὰ καὶ δύνανται νὰ διακυβεύσωσι τὰ πάντα, ὅπως συνέβη πολλάκις εἰς ἄλλας χώρας,

ὑπάρχει εὐτυχῶς ἔθνος διδασκόμενον, σκεπτόμενον, ἐργαζόμενον καὶ ἀνατρεφόμενον, ὁριστικῶς δὲ ἡ τελευταία λέξις ἀνήκει βέβαια εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο».

Οἰαδήποτε καὶ ἐὰν ἡ ἡ μομφή, ἣν δικαίως ἴσως ἐπέρριψαν εἰς μεταγενεστέρους χρόνους κατὰ τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς πολυτελείας τῶν θρησκευτικῶν ταγμάτων, λέγει ὁ Μακώλαι, οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐν ἐποχῇ ἀμαθείας καὶ βιαιοπραγιῶν προκύψασαν ὠφέλειαν ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἡσυχῶν μονῶν καὶ παραδείσων, ἐν οἷς αἱ μὲν εἰρηνικαὶ τέχναι ἀσφαλῶς ἐκαλλιεργοῦντο, οἱ δὲ εὐγενεῖς καὶ θεωρητικοὶ νόες ἠδύναντο νὰ καταφύγῳσιν, ἐν οἷς ὁ μὲν ἐκ τῶν ἐκείσε μοναζόντων ἀντέγραφε τὴν Αἰνείαδα τοῦ Βιργιλίου, ἐσπούδαζε τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ φυσικὴν ἔχων ῥοπήν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν περιεκόσμη μαρτυρολόγιον δι' εἰκονογραφημάτων, ἡ διὰ τῆς γλυφίδος στυρόν, ὁ δὲ περὶ τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν ἐκθύμω· ἀσχολούμενος ἐξήταζε τὰς ιδιότητας τῶν φυτῶν καὶ τῶν μετ' αὐτῶν. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τῆδε καὶ ἐκεῖσε διεσπαρμένα τοιαῦτα ἄστυλα ἐν μέσῳ τῶν καλυβῶν πτωχῶν χωρικῶν καὶ τῶν πύργων κτηνώδους ἀριστοκρατίας, ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινωνία ἤθελε καταρτίζεται ἐκ φορτηγῶν μόνον ζώων καὶ αἰμοσθῶν θηρίων.

Τὰ δᾶνεια πάντων τῶν κρατῶν τῆς ἐμφιλίου ἀναβαίνουν εἰς ἑκατὸν χιλιάδας ἐκατομμυρίων μαρκῶν. Οὐδὲν κράτος ὑπάρχει σήμερον ἀπῆλλαγμένον χρεῶν. Τοὺς ἀδρότατοι τῶν τόκων, ἥτοι 10 π. 100 τελεῖ ἡ Αἴγυπτος· τοὺς δ' ἐλαχίστους, ἥτοι 2³/₄ π. 100, ἡ Ὀλλανδία.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ φῶς τὸ ἐλάχιστον καταπονοῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶνε τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς καύσεως λιπαρῶν οὐσιῶν οἷον ἐλαίου, κηροῦ κλπ. Τὸ φῶς δὲ τοῦτο περιέχει κατὰ τὸ ἥμισυ ἀκτίνες κερτίνες, αἵτινες εἶνε αἱ ἐλάχισται βλαβεραὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἀλλ' ὅμως ἡ φλόξ τῆς λαμπάδος εἶνε ἄστατος καὶ εὐκίνητος, παράγουσα φῶς ἀσθενές, τούτου δ' ἕνεκα δὲν εἶνε καὶ πολὺ κατάλληλος εἰς τοὺς μελετώντας ἢ ὅπως δὴ ποτε ἐργαζομένους. Τὸ κάλλιστον φῶς εἶνε τὸ παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀγνοῦ ἐλαίου· τὸ δὲ πετρελαῖον καὶ τὸ φωταέριον καταπονοῦσι τοὺς ὀφθαλμοὺς διότι τὸ φῶς αὐτῶν ἔχει πλείστας ὁσας ἐρυθρὰς ἀκτίνες ἀναπτυσσοῦσας μεγάλην θερμότητα ἀφανίζουσαν τὸν βολβὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐπεὶ δὲ καταστρεπτικώτερον εἶνε τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς ἀποτυφλώσαν πολλοὺς ἐργάτας ὑπ' αὐτὸ ἐργαζομένους ἐν νυκτεριναῖς ἐργασίαις.

ΛΟΗΝΗΕΙ-ΤΗΠΟΙΣ ΚΕΡΙΝΗΕ, ΟΔΟΣ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ.